

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 2 1975 3. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2.--

Vedtaket om ulovlig streik brakte gjennombrudd for tlf.sentralmontørene Men streikevåpnet ble ikke brukt fullt ut

Tre av tlf.sentralmontørenes forhandlere. Bjørn Tørhaug i midten.

Det var vedtaket om å streike ulovlig på tvers av tvungen lønnsnemnd som tvang Standard over på defensiven overfor tlf.sentralmontørene.

Ny krig i Midt-Østen?

Nylig har USAs utenriksminister Kissinger i et interjuv med tidsskriftet Business Week uttalt seg om sine perspektiver på Midt-Østen-krisen. Kissinger ser ikke bort fra muligheten for at USA vil invadere de oljeproduserende land i Midt-Østen for å sikre den vestlige verden mot kaos. Kissinger tenker tydeligvis på den situasjon som vil oppstå ved en even-

Forts. neste side

Den offensive posisjonen ble imidlertid ikke utnyttet videre. I sin iver etter å hindre en klar demonstrasjon av at det borgerlige lovverket er dødt og maktesløst overfor arbeidernes streikevåpen grep LO inn, og fikk til en avtale som ble vedtatt av de streikende med 198 mot 32 stemmer.

Dette går fram av vårt intervju med Bjørn Tørhaug, medlem av tlf.sentralmontørenes forhandlingsutvalg og en av dem som stemte nei og ville fortsette streiken. Se side 4

NY PROVOKASJON FRA AKP

Side 8

SE OPP FOR FALSKE «VENNER» I STREIKESTØTTEARBEIDET!

TA LÆRDOM AV AUSTADSTREIKEN

Under streik og fjerde streikebølge har vi sett til og med personer som Kjell Hovden og den politiske gruppa som han tilhører. De gir seg ut for å være kommunistar og som de eneste opp: virkelig støtte streikearbeidet. I den siste del av streiken og gruppa avla alle Røde Arbeiderne angrepet AKP (m-l) på fremsida av det nye streiket og det knokle: Hovden det mest skamfulle av alle som kommer over av angrep og skjold, nemlig pga. AKP (m-l)'s streikestøttearbeid.

Denne gruppa politiske problem er diskutert av kamp mot AKP (m-l) og all vi står for i klassekampen våre spiler de en helt ubetydelig og ikke direkte negativ rolle. Hovden flyter til og til i LO's var formen for de streikende på Norge i Oslo. Det kan sammenføres i betingelser al Norge streiken hadde vært utenkelig uten det massive støttearbeidet og den politiske ledelsen som den marxist-leninistiske bevegelse opple.

HVORFOR STRIKESTØTTEARBEID?
Tvert imot girer han og det såkalte «kommunistiske» Arbeiderforbundet å være marxist-leninistene arbeid på alle nivåer, også når det gjelder streiker. Det er derfor selvfølgelig for oss å bruke streik til best

ILDETT: Det lokale politiske kontrollatør med streikevåpen streiker Austad streiker i Tomsrud streiker Trondheim. Kjell Hovden (innfelt) og hans gruppe i et godt snakk (Foto: Klassekampen)

ILDETT: Det lokale politiske kontrollatør med streikevåpen streiker Austad streiker i Tomsrud streiker Trondheim. Kjell Hovden (innfelt) og hans gruppe i et godt snakk (Foto: Klassekampen)

Enkraftig eksplosjon bølger idag sjokk-artet gjennom den kapitalistiske verden. Den stabile samfunnsmessige overflate som preget den vestlige verden og det papitalistiske verdensmarked, er med ett flerret til side og kapitalens indre motsetninger kommer åpent til uttrykk.

Kapitalismens tilbud: Depresjon, arbeidsløshet og krig!

Detonnert av OPEC-landenes samlede opptreden overfor de etablerte imperialistiske land i form av en firedobling av råoljeprisene, gir det samfunnsmessige sprengstoff som er innebygget i kapitalen seg idag uttrykk i alle sektorer av det borgerlige samfunn.

Forts. side 14

Ny krig..

Forts. fra side 1

tuell ny oljeblokade fra de arabiske staters side.

Trusler som dette er ikke uvanlig fra USAs side. I august 1973 ble det i internasjonal presse skrevet mye om planen "Prometens Ild", en plan for invasjon i Kuwait, Saudi-Arabia, Syria, Libia og Libanon. Likeledes sørget Pentagon selv for stor publisitet omkring sine militærøvelser i ørken-krig sommeren 1973.

Tilsvarende "lekkasjer" har vært omtalt nå sist i desember. Det har blitt "avslørt" at det eksisterer detaljerte planer for invasjon i Midt-Østen der som en ny krig skulle bryte ut i området.

Det man derfor kan slutte seg til av Kissingers trusler og avsløringer av invasjonsplanene, er først og fremst at situasjonen i Midt-Østen vurderes som alvorlig i USA. Mye tyder på at en ny krig i Midt-Østen vil komme snart. Krigen vil i så tilfelle sannsynligvis bli framprovosert av staten Israel, og de vestlige militæreksperter er stort sett enige om at Israels relative militære styrke overfor araberstatene er større nå enn i oktober 1973. De fleste hevder at Israel vil kunne vinne en rask seier.

Det israelske samfunnet er uten tvil inne i en meget kritisk økonomisk fase, og en ny krig vil kunne få positive virkninger på landets økonomi. Den private etterspørsel ville avta, offentlige reguleringer og restriksjoner ville bli møtt med større forståelse og sysselsettingen ville tilta. En seiersrik krig ville åpne nye områder for investeringer og kolonisering, og krigen ville virke gunstig på innvandringen til landet, samt på valutatilførslene utenfra.

Det skal minnes om at våren 1967 var Israel inne i en tilsvarende økonomisk krise, og at 6-dagers krigen bidro til å vende utviklingen.

USAs problem er at de tydeligvis ikke ønsker noen krig i området med det første. Flere kommentarer i det siste går tvert imot ut på at enigheten mellom USA og Sovjet for en "løsning" av krisen i Midt-Østen, nå er større enn noen gang. Denne løsningen går, ifølge "Der Spiegel", ut på at Israel skal trekke seg tilbake til grensene fra 1967, og at en fred skal oppnås ved forhandling-er i Geneve.

For staten Israel er problemet at den på lengre sikt ikke kan eksistere som en sionistisk stat og samtidig leve i fredelig sameksistens med sine naboer. Sionisme og fred er uforenlig i Midt-Østen.

Dette henger sammen med sionismens rasistiske holdninger overfor de øvrige folk i Midt-Østen, det henger sammen med at sionismen vil fortsette å

SPANIA: Fascismen vakler, arbeiderklassen i kamp

I lang tid har Portugal og Spania blitt betraktet som reaksjonens mest stabile bolverk i Europa. Men de politiske hendingene på den Iberiske halvøya i året som gikk har de totalitære kreftene og deres vennlige medhjelpere USA-imperialismen grunn til alvorlige bekymringer. Rettere sagt, i Portugal er allerede de senile oligarker skiftet ut og borgerskapet iført sin for øyeblikket så hensiktsmessige demokratiske prakt. I forbifarten må det selvfølgelig bemerkes at denne ytre staffasje ikke forhindrer de samme borgere i å gjennomføre en sterk korporativ lovgivning overfor arbeiderklassen, slik vi for eksempel ser det forsøkt i Hellas idag. Tvertimot, den rolle som de såkalte faglige og "kommunistiske" kadre spiller i middehavsområdet i den pågående "demokratiseringsprosessen", garanterer de liberale kapitalister en sikker støttespiller i arbeiderklassen samtidig som man mest effektivt forhindrer denne i å utvikle en revolusjonær bevissthet. Videre blir det stadig klarere at en kamp for demokratiske rettigheter som idag ikke bygger på et politisk sterkt proletariat og dets ledende rolle bare blir et halvhjertet oppgjør med reaksjonen, og reproducerer faren for at den på nytt vil være tilbake i maktposisjon når situasjonen innbyr til det. Borgerskapet har som

Forts. side 12

være en ekspansivistisk ideologi, dvs. alle verdens jøder trenger et stort Israel om de skal få plass. Dessuten er Israel den eneste industrialiserte, kapitalistiske stat i området. Med nødvendighet er det derfor slik, som Abba Ebon ved flere anledninger har sagt og skrevet: "Vi ønsker det samme forhold til våre naboer som det er mellom USA og mange Latin-Amerikanske stater".

En varig og rettferdig fred i Midt-Østen har som første forutsetning at den sionistiske staten Israel opphøres å eksistere. Kommunistisk Arbeiderforbund støtter den politiske frigjøringsbevegelse's kompromissløse kamp mot staten Israel.

T. H.

Francisco Franco, den siste overlevende at tre-enigheten Hitler, Mussolini Franco som knuste den demokratiske spanske republikk og la landet åpent som prøvefelt for det tyske og italienske luftvåpens siste og mest moderne ødeleggelses og drapsteknikk, et uhyggelig forspill til den 2. verdenskrig, helhjertet støttet av de engelske og franske sosialdemokraters forræderske non-intervensjonspolitik som bare i liten grad ble kompensert av frivillig og heltmodig innsats fra den internasjonale brigades side. Franco står idag for fall, omsider, både på grunn av høy alder men heldigvis også på grunn av radikale politiske strømninger innen arbeiderklassen som i den siste tiden har gitt seg utslag i gjentatte streiker og demonstrasjoner.

USA er urolig for hva "tiden etter Franco" vil kunne innebære for deres baser og hele innflytelse i Spania og dermed i Middelhavet, og forbereder seg - på det verste? - ved å ta kontakt med anti-Franco krefter skriver "Newsweek".

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Harald Berntsen
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.20.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 30.- pr. år

Kommunistisk Arbeiderforbunds 2. landsmøte

Kommunistisk Arbeiderforbund avholdt sitt andre landsmøte den 15. og 16. februar. Dette innebærer at en ny etappe i partibyggingen er påbegynt.

Den fasen vi har vært inne i siden K.A.s 1. landsmøte for to år siden har vært en konsolideringsfase der hovedvekten er blitt lagt på å utvikle grunnleggende studier i marxismen-leninismen, for derved å forene Forbundet på et enhetlig, proletarisk og revolusjonært grunnlag. K.A. har i denne perioden utviklet en grunnleggende kommunistisk politikk i uforsonlig kamp mot revisjonismen og småborgervestre, representert ved N.K.P. og A.K.P.-gruppen.

Gjennom ideologisk skolering og indre kamp har den politiske bevisstheten blitt høynet, og dette har gjort det mulig å ta et oppgjør med sentristiske tendenser som gjorde seg gjeldende, bl.a. i vårt prinsipp- og arbeidsprogram. Fordi vår organisasjon har sin bakgrunn i N.K.P. som aldri ble noe kommunistisk parti, og fordi vi derfor ikke hadde noe erfaringsgrunnlag fra et tidligere kommunistisk sentrum å bygge på, var det helt naturlig at K.A. i den første tiden hadde noen feilaktige teorier og konklusjoner. Bruddet med den åpne høyreopportunismen innebar ikke at vi med en gang kunne stille oss på et konsekvent, fullt utarbeidet kommunistisk grunnlag. Sentristiske ideer gjorde seg fremdeles gjeldende på noen områder, spesielt når det gjaldt klasseanalyse og enhetsfronter.

Disse sentristiske tendenser er nå overvunnet og K.A. har konsolidert seg på en linje som klart innser at arbeiderklassen, uavhengig av alle andre klasser og lag, er den eneste kraft som kan gjennomføre en sosialistisk revolusjon, og bygge sosialismen gjennom proletariatets diktatur. En konsekvent avgrensning overfor andre klasser og lag er også nettopp en forutsetning for at folk tilhørende disse ut fra en fornuftsmessig erkjennelse skal kunne forlate sitt eget klassestandpunkt, innta arbeiderklassens standpunkt og stille seg på dens side. For å oppnå vår langsiktige målsetting er det nødvendig å reise en revolusjonær arbeiderbevegelse, under ledelse av den kommunistiske organisasjonen, som skarpt isolerer og avgrenser seg fra det reaksjonære og kontrarevolusjonære småborgerskapet og dets klasseorganisasjoner. Ut fra en klar erkjennelse av at det ikke finnes klassemessige berøringspunkter mellom arbeiderklassen og småborgerskapet i et utviklet kapitalistisk land, er denne isoleringen og avgrensningen av avgjørende betydning for å forhindre småborgerlig infiltrasjon i den revolusjonære bevegelsen.

Den politiske utviklingen innen K.A. siden vårt første landsmøte innebærer at vi nå i all hovedsak kan si at den grunnleggende fasen i konsolideringen på marxismen-leninismens grunn er gjennomført. Når vi sier "grunnleggende" betyr det selvfølgelig ikke at vi på alle områder av den revolusjonære teorien har oppnådd en fullstendig enhetlig forståelse, eller at vi kan si at vi fullt ut behersker en revolusjonær innsikt.

Den ideologiske skoleringen og kampen for konsolidering kommer til å fortsette. Derimot kan det sies at den enhetlige holdningen til marxismen-leninismens grunnspørsmål som er oppnådd i løpet av den første landsmøteperioden innebærer at en avgjørende fase i partibyggingen er gjennomført. Vi må derfor rette oppmerksomheten framover for å utvikle og forme K.A. slik at det kan bli et redskap for å gjøre den revolusjonære teorien om til en kraft som arbeiderklassen kan anvende i kampen for sosialismen og kommunismen.

I dette arbeidet er allerede en del blitt gjort. Vår tidligere prioritering av å bygge opp propagandaen, spesielt gjennom etablering av trykkeri og presse, har vært av stor betydning. Det siste årets studier på Lenins: "Hva må gjøres?" har også fulgt en riktig plan. Det har i hele Forbundet blitt utviklet en dypere forståelse for hva det innebærer å utbygge en organisasjon med den spesielle oppgaven å opprette arbeiderklassens politiske sentrum og ledelse, det kommunistiske partiet.

I tråd med denne utviklingen har det blitt gjort framstøt fra K.A. for å gripe inn i arbeidernes spontane kamp mot kapitalens framstøt. Den siste tids erfaringer i forbindelse med streikekamper viser også at vi nå er i stand til å gjøre større innbrytninger i arbeiderklassen for vår propaganda.

K.A. er i ferd med å gå over fra å være hovedsakelig studieorganisasjon til også å kunne utvikle den direkte propagandaen for vårt kommunistiske sentrum, og dessuten å anvende vår base direkte i arbeiderklassens tjeneste. Dette stiller enda større krav til K.A.s kadre, både når det gjelder å heve det teoretiske nivået og styrke den organisatoriske utbyggingen av organisasjonen. Dette er de to viktigste oppgaver som landsmøtet stilles overfor.

På det politiske planet må studier med sikte på en klasseanalyse av det norske samfunnet utvikles. Disse studiene må ta sitt utgangspunkt i klassenes innbyrdes stilling ut fra den historiske materialismen, og de må derved følge de prinsipielle vurderinger av klassekreftenes stilling som K.A. tidligere har kommet fram til. Målsettingen

for disse studiene må være å utarbeide en taktisk linje for den norske revolusjonen. Videre må studier av arbeiderbevegelsens og den internasjonale kommunistiske bevegelses historie prioriteres. Gjennom denne studievirkomheten vil grunnlaget for et partiprogram for det nye kommunistiske partiet legges.

På det organisatoriske området må alle krefter settes inn på å bolsjevisere K.A. Hovedsvakheten ved vårt tidligere organisasjonsarbeid har vært en dilettantisk og amatørmessig arbeidsmetode. Tidligere har vi anvendt et "dugnads-system" som i realiteten har innebåret at "alle skal utføre alle oppgaver". Dette er den ytre rammen for dilettantismen som nå må sprenge. Vi må i radikal grad gå inn for en spesialisert arbeidsfordeling. Vi må utvikle profesjonell kunnskap og innsikt på alle områder som har politisk betydning. Det ledende sentrum og dets propaganda-apparat må være vel etablert. Kommunistenes forbindelse med arbeiderklassen skal ha karakteren av at kommunistene vinner tillit som ledere. Derfor må kommunistene ha spesielle kunnskaper på alle samfunnslivets områder og mottoet må være: ekspert og rød. En av de viktigste oppgaver på landsmøtet blir derfor å velge spesialiserte komiteer under sentralkomiteens ledelse, som utarbeider, analyserer og legger opp politikken på de forskjellige felter. Dette er den viktigste siden ved Forbundets bolsjevisering, som dessuten også innebærer forsterkning og utvikling av den demokratisk-sentralistiske arbeidsstilen på alle hold.

Når det gjelder eksterne studier legger K.A. hovedvekten på å utbre elementærsirkelen i marxisme-leninisme som foreligger ferdig til landsmøtet. Denne sirkelen tar sikte på å utfylle det tomrom som det hittil har vært mellom å være fast kjøper av Arbeideren og det å melde seg på en grunnsirkel som er ganske omfattende. Den skal være en innfallsport til marxismen-leninismen og skal bidra til å virkeliggjøre K.A.s forankring i arbeiderklassen.

Landsmøtet i Kommunistisk Arbeiderforbund finner sted på et tidspunkt da den kommunistiske bevegelsen er i framgang. De vedtak og beslutninger som blir fattet har alle som en til hensikt å smi det uunnværlige våpen som et kommunistisk parti er i arbeiderklassens kamp.

Vedtaket om ulovlig streik brakte gjennombrudd for tlf.sentralsmontørene

Men streikevåpnet ble ikke brukt fullt ut

TLF.SENTRALMONTØRSTREIKEN
INTERVJU MED BJØRN TØRHAUG

-Bjørn Tørhaug, hva er innholdet i den avtalen som dere med 198 mot 32 stemmer vedtok å gå tilbake til jobben på?

-Det vi kan være fornøyd med, er for det første at bedriften nå har gått med på beskyttelse av faget vårt, for det andre at vi har fått et gjennombrudd på spørsmålet om eget lønnsystem og nå kommer i fri forhandlingsposisjon. Dessuten har vi oppnådd etterbetaling i form av en engangssum. Derimot er lønnsøkningen utilfredsstillende. Det samme gjelder en dårlig oppbygd produktivitetsavtale, som imidlertid bare skal gjelde fram til 1/9 i år. For øvrig har bedriften lovet en mer aktiv oppfølging av arbeidsmiljøet.

Resultatet er alt i alt en seier. Men vi kunne oppnådd mye mer med å fortsette streiken. Bedriften var nå drevet over på retrett. Derfor stemte vi i mindretallet mot avtalen. Flertallet så derimot avtalen som en nødløsning som kunne aksepteres framfor ulovlig streik.

-Hvordan kom avtalen i stand?

-LO kom inn i bildet og spilte oss ut over sidelinja. Bedriften ville ikke ha noe med oss å gjøre. Vi var overhodet ikke representert i forhandlingene, som ble ført av Højdahl og fire representanter fra bedriftsforsamlinga på Standard. Etter min mening burde vi ikke ha godtatt dette, men krevd å forhandle sjøl. Flertallet i vårt forhandlingsutvalg aksepterte det imidlertid som en nødløsning.

-LO kom dere altså til "unnsetning"?

-Gjennom hele streiken har LO og DNA mer eller mindre motarbeidet oss. Men da vi fattet vedtak om å streike ulovlig på tvers av tvungen lønnsnemnd, ble det nødvendig for dem å gripe inn i situasjonen. En ulovlig streik ville ha fjernet respekten for både voldgift og Arbeidsrett, og blitt et eksempel til etterfølgelse. Av frykt for dette og av preventive hensyn fant LO og DNA ut at nå måtte de foreta seg noe. Deres bekymring dreide seg om det borgerlige lovverket og profitten, aldri våre krav. For dem har det aldri vært på tale å hjelpe oss til reell seier, men primært å finne en eller annen "løsning".

-Hva med LO lokalt på Standard?
-Fellestillitsmann Eitreim på Standard - for øvrig DNA-mann - har konsekvent arbeidet for å hemme støtten til oss. Overalt er vi i løpet av streiken blitt spurt om hvorfor vi ikke har fått støtte fra bedriftsklubben. Dette

streiket oss videre tvers gjennom loven til full seier!

-Men dere ba jo selv gjentatte ganger om "hjelp" fra LO?

-Ja, det er beklagelig at vi gikk til Højdahl & co. og ba dem om å gjøre noe i forbindelse med voldgifta. Først

Fra tlf.sentralsmontørenes og heismontørenes demonstrasjon den 10. januar, som samlet over 2000 deltakere.

har vært skadelig og skuffende for oss. Men dette er ikke spesielt for Eitreim, men gjenspeiler seg hos et flertall av DNA-tillitsmenn i fagbevegelsen som faktisk har sabotert støttetiltakene.

-Hva skjedde med bedriftens holdning i slutfasen?

-Bedriften spekulerte hele tida i lockout og voldgift, og firte ikke en tomme overfor oss. Først da vi sa klart fra om at voldgifta ikke ville bli respektert, innså bedriften at den måtte ta oss alvorlig og fire på endel punkter. Ulovlig streik var det våpnet som brakte gjennombrudd for våre krav.

Men dette betyr også at vi nå hadde de beste korta på handa, og kunne ha

gjorde de da ikke noe som helst. Men da vi fattet vedtaket om ulovlig streik, ga Højdahl uttrykk for ønske om at vi skulle be ham gripe inn. Dette anså altså et flertall i forhandlingsutvalget som en siste nødutveg.

Ved seinere anledninger må vi trekke de nødvendige lærdommer av dette.

-Dere fikk altså ikke gjort bruk av det ulovlige streikevåpnet. Men hvilken utvikling gikk forut for vedtaket om å gå til ulovlig streik om nødvendig?

-Streiken brøt ut som et resultat av mange års oppsamlet misnøye. Bedriften red imidlertid som sagt på voldgifta. Men for hvert "lusetilbud" fra bedriften ble medlemmene bare mer

og mer innbitt. Dette - sammen med den sterke støtten utenfra høynet stadig nivået blant de streikende og bar streiken framover. Som et resultat av dette kunne vi til slutt fatte vedtaket om ulovlig streik.

-Hva med forholdet mellom det økonomiske og det politiske når en streik kommer så langt som deres?

-Begge deler blir viktig. Det går politikk i streiken, men dette henger sammen med de økonomiske kravene. For endel er det allerede fra begynnelsen klart at det politiske er viktig. Den store medlemsmassen blir også mer og mer klassebevisst jo lenger konflikten pågår.

-Hva med viktigheten av den økonomiske og politiske støtten utenfra?

-Vi har erfart at vi må stole på egne krefter. Men vi kunne neppe ha ført kampen uten all den økonomiske og politiske støtten vi har fått. Den politiske støtten er slett ikke uviktig, den er et vesentlig bidrag til å øke medlemmenes klassebevissthet.

-Viktige erfaringer ut over dette?

-Det var en stor feil at ikke flere av medlemmene ble trukket sterkere inn i diskusjonen om streikens innhold og utvikling. Vi hadde en aktiv gruppe på 40 - 50 mann som kjente godt til bakgrunnen for krava og hvorfor vi streiket. Den store massen var mindre engasjert. Her skal vi huske at ikke alle har like lett for å ta ordet i store forsamlinger. Vi burde absolutt ha delt opp samtlige streikende i diskusjonsgrupper på 20 - 30 mann. Var dette blitt gjort, hadde kanskje streiken fortsatt til full seier var vunnet.

Det positive er at interessen for fagforeningspolitikk nå er blitt svært sterk. Tidligere var det slik at tillitsmennene riktig nok gjorde en hederlig jobb for medlemmene, men medlemmene selv var lite interessert. Dette er ikke minst viktig for oss, som jobber på 50 forskjellige sentraler og ellers kanskje ikke ville bli kjent med hverandre på 10 år, slutter Bjørn Tørhaug.

Gr---

Det trykkes mye smørje i avisene året rundt, men verst er det ved jule- og nyttårstider. De årvisse rundspøringer innen kjendisseriet ved årsskiftet er imidlertid alltid interessante.

Hambro sa en gang at sjølskryt skal en høre på, for det kommer fra hjertet. Akkurat av den grunn interesserer det meg hva de forskjellige "toppfolk" sier om lik og ulikt, for uttalelsene er alltid gjennomsyret av noe som bor i hver enkelt av dem. De forsøker nok å kamuflere sitt innerste jeg, men likevel tyter det fram, for det er så store "jeg" det dreier seg om. Det kunne være artig å trekke fram flere i en slik omtale, men redaktøren mener at det er så mange aviser som tar seg av kjendisene - så det behøver ikke vi. Det er nesten synd, for jeg vet i grunnen en hel del.

Likevel tillater jeg meg å antyde noe småtteri, så får redaktøren si hva han vil.

Kristelig Folkepartis Kåre Kristiansen besvarte spørsmål i en herværende middagsavis i den søte juletid og kom med noen tanker som fikk meg til å undres. Han sa blant mye annet at han hadde begynt å lure på om jaget etter å gjøre karriere hadde gitt det resultat han hadde trodd. Han er som kjent jernbanedirektør. Han har gjort karriere

og gått forbi sine kolleger i staten i massevis. Slikt er han slett ikke alene om, men en fikk det inntrykket at dette er en sunn og riktig lek blant voksne menn. Kanskje det er slik blant "personlig kristne", men blant hederlige hedninger er det rett og slett avskyelig.

Nå er det riktignok en stund til neste utdeling av fredsprisen, men når en vet hvor grundig komiteen arbeider med å finne fram til fullverdige kandidater, så må en anta at arbeidet starter i god tid. En får slett ikke inntrykk av at komiteen trenger hjelp, men likevel så er det så rart med det. En blir nesten kvalt om en ikke får sagt det en har på hjertet, når en mener at det er vesentlig.

Jeg har forøvrig ingen illusjoner om å bli alene om forslaget, for det er så opplagt. Etterat Kissinger har gjort kjent sitt fredelige sinnelag for all verden og endelig er blitt helt anerkjent fredsprisvinner, har han nå fått full støtte for sin våpenrasling og trusel om krig av selveste president Ford. Det må derfor være en selvfølge at Ford blir neste fredsprisvinner. Om han nå skal dele med noen, så er det flere brukbare kandidater i Chile. Franco og Amin venter også spent.

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program."

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

LENIN OM STREIK OG STAT

Streik og kommunistisk bevissthet

a) Begynnelsen til det spontane oppsving

I det foregående kapittel har vi behandlet den begeistring for marxismen som *grasserte* blant den dannede russiske ungdom i midten av nittiårene. Omtrent samtidig fikk arbeiderstreikene den samme grasserende karakter etter den berømte industrikrigen i Petersburg i 1896. Det at de bredte seg til hele Russland, var et klart vitnesbyrd om hvor dypt den nyoppståtte folkebevegelsen gikk, og hvis en overhodet skal tale om et «spontan element», så må en naturligvis vedgå at nettopp denne streikebevegelsen først og fremst var spontan. Men spontanitet og spontanitet kan være forskjellige ting. Også i syttiårene og åttiårene (ja også i første halvdel av det nittende århundre) var det streiker i Russland, fulgt av «spontane» ødeleggelser av maskiner og så videre. I sammenligning med disse «revolter» kan en til og med kalle streikene i nittiårene for «bevisste», så betydningsfullt er det skritt framover som arbeiderbevegelsen har tatt i mellomtiden. Dette viser oss at det «spontane element» i seg selv i grunnen ikke er noe annet enn *spireformen* for den bevisste orientering. Og allerede de primitive revolter var i seg selv uttrykk for en viss oppvåkning til bevissthet: arbeiderne mistet den nedarvede tro på urokkeligheten av det system som undertrykte dem, de begynte ... jeg vil ikke si å forstå, men å føle nødvendigheten av en kollektiv motstand, og de brøt resolutt med den slaviske underdanighet for øvrigheten. Men dette var tross alt langt mer et utslag av fortvilelse og hevnen enn av *kamp*. Streikene i nittiårene viser oss langt flere glimt av bevissthet: det blir reist bestemte krav, det blir overveid på forhånd hvilket tidspunkt som er mest laglig, en drøfter kjente tilfelle og eksempler fra andre steder osv. Mens revolten bare var undertrykte menneskers opprør, så var de systematiske streikene allerede et uttrykk for spire til klassekampen, men nettopp også bare spirer. I og for seg var disse streikene en trade-unionistisk kamp, men ennå ikke en sosialdemokratisk kamp, de betydde at antagonismen mellom arbeidere og arbeidsgivere var vakt, men arbeiderne hadde ikke, og kunne ikke ha noen bevissthet om den uforsonlige motsetningen mellom deres interesser og hele det moderne sosiale og politiske system, dvs. en sosialdemokratisk bevissthet. I denne betydning var streikene i nittiårene, trass i det veldige framskritt sammenlignet med «revolten», fremdeles en rent spontan bevegelse.

Vi sa at det ikke kunne være noen sosialdemokratisk bevissthet hos arbeiderne. Den kunne bare tilføres utenfra. Alle lands historie vitner om at arbeiderklassen med sine egne krefter bare er i stand til å utforme en trade-unionistisk bevissthet, dvs. overbevisningen om nødvendigheten av å slutte seg sammen i fagforeninger, føre kamp mot arbeidskjøperne, tvinge regjeringen til å utstede de og de lover som er nødvendige for arbeiderne, osv. *)

Sosialismens lære er derimot vokset ut av de filosofiske, historiske og økonomiske teorier som er blitt utarbeidet av dannede representanter for de besittende klasser, intelligensen. Grunnleggerne av den moderne vitenskapelige sosialisme, Marx og Engels, tilhørte selv ifølge sin sosiale stilling den borgerlige intelligens. På nøyaktig samme måte er sosialdemokratiets teoretiske lære også i Russland oppstått helt uavhengig av arbeiderbevegelsens spontane utvikling, som et naturlig og uunngåelig resultat av tenkningens utvikling hos den revolusjonær-sosialistiske intelligens. På den tid vi her taler om, dvs. i midten av nittiårene, var denne læren ikke bare allerede fullt ut utformet i programmet for gruppen «Arbeidets fri-

gjøring», men hadde også vunnet flertallet av den revolusjonære ungdom i Russland for seg.

På denne måten forelå det både en spontan vekkelse av arbeidermassene, en vekkelse til bevisst liv og bevisst kamp, og en revolusjonær ungdom, som var væpnet med den sosialdemokratiske teori og som lengtet etter å komme ut blant arbeiderne. Her er det særlig viktig å slå fast det ofte glemte (og forholdsvis lite kjente) faktum at de første sosialdemokrater i denne perioden, som *ivrig tok fatt på økonomisk agitasjon* — (og i så måte fullt ut utnyttet de virkelig nyttige pekepinnene i brosjyren «Om agitasjon», som den gang bare forelå i manuskript) — ikke bare så denne agitasjonen som sin eneste oppgave, men tvert imot fra første stund av stilte i forgrunnen både de videste historiske oppgaver for det russiske sosialdemokrati i alminnelighet og den oppgave å styrte selverskerdømmet i særdeleshet. Således utsendte for eksempel den gruppen sosialdemokrater i Petersburg som grunnla «Kampforbundet for arbeiderklassens frigjøring», allerede i slutten av 1895 det første nummer av et blad som fikk navnet «Rabotsjeje Djelo». Da dette nummeret var fullt ferdig til å gå i trykken, ble det besluttet av gendarmene under en russia natten mellom den 8. og 9. desember 1895 hos et medlem av gruppen, A. A. Vanejev, *) og det ble aldri «Rabotsjeje Djelo» forut å se dagens lys i sin første skikkelse. Lederartikkelen i dette bladet (som kanskje om 30 år vil bli dratt fram av politidepartementets arkiver av en eller annen «Russkaja Starina», **) skisserte arbeiderklassens historiske oppgaver i Russland og stilte erobringen av den politiske frihet fremst blant disse oppgavene. Så kom en artikkel «Hva tenker våre ministre på?», som behandlet politiets voldelige oppløsning av folkeopplysningskomitéene, og en rekke korrespondanser ikke bare fra Petersburg, men også fra andre steder i Russland (f. eks. om nedslaktingen av arbeiderne i guvernementet Jaroslav). Hvis vi ikke tar feil, var de russiske sosialdemokraters «første forsøk» i nittiårene altså et blad som ikke var snevert lokalpreget og enda mindre hadde «økonomisk» karakter, men som strevde etter å forene streikekampen med den revolusjonære bevegelse mot selverskerdømmet og dra alle som undertrykkes av den reaksjonære mørkemannspolitikken, over til å støtte sosialdemokratiet. Og ingen som er bare noenlunde kjent med bevegelsens tilstand på den tid, kan tvile på at et slikt blad ville ha vunnet full sympati både hos arbeiderne i hovedstaden og hos den revolusjonære intelligens og ville ha fått den aller største utbredelse. At tiltaket mislyktes, viste bare at sosialdemokratene den gang ikke var i stand til å tilfredsstille øyeblikkets brennende behov på grunn av sin mangel på revolusjonær erfaring og praktisk kyndighet. Det samme må sies også om «SPB Rabotsji Listok» *** og især om «Rabotsjaja Gaset» **) og om «Manifestet» fra Russlands sosialdemokratiske arbeiderparti, som ble grunnlagt våren 1898. Det sier seg selv at det ikke kunne falle oss inn å bebreide de daværende lederne for deres mangel på kyndighet. Men for å kunne utnytte bevegelsens erfaringer og dra praktisk lærdom av dem, er det nødvendig å være fullt klar over hva det var den ene eller den andre mangel skyldtes, og hva den betydde. Derfor er det ytterst viktig å slå fast at en del (kanskje til og med flertallet) av de sosialdemokrater som var aktive i 1895—1898, med god grunn anså det mulig allerede den gang, i den første begynnelse av den «spontane» bevegelse, å

*) A. A. Vanejev døde i 1899 i det østlige Sibir av tuberkulose som han pådro seg i enecellen i varetektssengselet. Derfor har vi funnet det mulig å offentliggjøre de i teksten anførte vitnesbyrd, hvis riktighet vi innestår for, da de skrives seg fra personer som kjente A. A. Vanejev personlig og sto ham nær. ***) «Russkaja Starina», et monarkisk historisk tidsskrift. Red. ****) «St. Petersburg Rabotsji Listok» — et blad som ble utgitt av «Kampforbundet» i Petersburg i 1897. I alt kom det ut to nummer. Red.

På bakgrunn av siste års streikebevegelse og dens sammenstøt med den borgerlige staten bringer vi her to utdrag fra Lenins verker. Det første er hentet fra hans bok *Hva må gjøres?* fra 1902, og omhandler forholdet mellom økonomisk kamp og politisk bevissthet. Det andre tar opp spørsmålet om hvorfor arbeiderklassen må knuse borgerskapets stat og opprette sin egen statsmakt, og er hentet fra *Staten og revolusjonen* (1917).

Lenins lærdommer i disse utdragene er først og fremst at hvis arbeiderklassen skal oppnå noe mer enn midlertidige forbedringer og kvitte seg med selve lønsslaveriet, må den gå ut over den økonomiske kampen og føre en bevisst politisk kamp for den sosialistiske revolusjonen.

(Når Lenin her snakker om sosialdemokrati, er det ikke tale om dagens reformisme, men den tids kommunister.

legge fram et meget vidtgående program og en kamptaktikk. *) At flertallet av de revolusjonære ikke var tilstrekkelig kyndige, var et helt naturlig fenomen som ikke kunne gi grunn til noen særlig bekymring. Når bare oppgavene ble stilt på rette måten, når der bare var energi til å gjenta forsøkene på å løse disse oppgavene, så var forbigående uhell ikke noen stor ulykke. Revolusjonær erfaring og organisatorisk dyktighet er ting som en kan tilegne seg. Bare en har vilje til å utvikle de nødvendige egenskaper! Bare en er klar over manglene, hvilket i revolusjonære saker er godt begynt og mer enn halvveis fullført!

Men det som ikke var noen stor ulykke, ble en virkelig ulykke da denne erkjennelsen tok til å blekne (den var jo meget levende hos de aktive deltakere i de ovennevnte grupper), og da det dukket opp folk — tilmed sosialdemokratiske blad — som var beredt til å gjøre manglene til en dyd, og som bent fram forsøkte å begrunne sitt *kryperi og knefall for spontaniteten teoretisk*. Det er nå på tide å gjøre opp regnskapet for denne retningen, som er meget unøyaktig karakterisert med begrepet «økonomisme», et altfor snevert uttrykk for dens vesen.

*) «Når den stiller seg avvisende til sosialdemokratenes virksomhet i slutten av nittiårene, ser «Iskra» bort fra at det på den tid ikke var forutsetninger for annet arbeid enn kampen for små krav» — erklærer økonomistene i sitt «Brev til de russiske sosialdemokratiske organer» («Iskra» nr. 12). De i teksten anførte kjensgjerninger viser at denne påstanden om «mangelende forutsetninger» står i *diametral motsetning til sannheten*. Ikke bare i slutten, men også i midten av nittiårene var alle forutsetninger fullt ut til stede for *annet arbeid enn kampen for små krav*, alle forutsetninger med unntak av tilstrekkelig kyndighet hos lederne. Men istedenfor åpent å innrømme denne mangel på kyndighet hos oss, ideologene og lederne, ønsker «økonomistene» å velte alt over på manglende forutsetninger, på det materielle miljøets innflytelse som bestemmer den vei ingen ideolog må lede bevegelsen bort fra. Hva er det for noe, om ikke knefall for spontaniteten, om ikke «ideologenes» forklaring i sine egne mangler?

1. På terskelen til revolusjonen

Den modne marxismes første verker, «Filosofiens elendighet» og «Det kommunistiske manifest», skriver seg fra tiden like før revolusjonen i 1848. Av denne grunn har vi her ved siden av en framstilling av det allmenne grunnlag for marxismen til en viss grad en gjenspeiling av den konkrete revolusjonære situasjon på den tid, og derfor vil det nok være mer hensiktsmessig å undersøke hva forfatterne av disse verkene skrev om staten, like før de trakk sine slutninger av erfaringene fra årene 1848—1851.

«Den arbeidende klasse,» skriver Marx i «Filosofiens elendighet», «vil i utviklingens løp i stedet for det gamle borgerlige samfunn sette en assosiasjon som utelukker klassene og motsetningen mellom dem, og det vil ikke lenger forekomme noen egentlig politisk makt, fordi det nettopp er den politiske makt som er det offisielle uttrykk for klassemotsetningen innenfor det borgerlige samfunn.» (S. 182 i den tyske utgaven fra 1885.)

Det er lærerikt å jamføre denne allmenne framstilling av tanken om statens forsvinning etter opphevelsen av klassene med den utlegning som er gitt i «Det kommunistiske manifest», som Marx og Engels skrev noen måneder seinere — nemlig i november 1847:

«Idet vi skildret hovedfasene i proletariats utvikling, fulgte vi den mer eller mindre skjulte borgerkrig innenfor det bestående samfunn til det punkt der den bryter ut i åpen revolusjon og proletariatet grunnlegger sitt herredømme ved å styrte borgerskapet med vold...

Allerede ovenfor så vi at det første skritt i arbeider-revolusjonen er proletariats opphøyelse til herskende klasse, erobringen av demokratiet.

Proletariatet kommer til å bruke sitt politiske herredømme til litt etter litt å fravriste borgerskapet all kapital, sentralisere alle produksjonsredskaper i hendene på staten, dvs. det som herskende klasse organiserte proletariat, og øke mengden av produksjonskraft så hurtig som mulig.» (S. 31 og 37, sjuende tyske opplag, 1906.)

Her har vi formuleringen av en av marxismens mest betydningsfulle og viktigste tanker i spørsmålet om staten, nemlig tanken om «proletariats diktatur» (det uttrykket Marx og Engels begynte å bruke etter Paris-kommunen), videre en overmåte interessant definisjon av staten, som likeens hører til marxismens «glemte ord». «Staten, dvs. det som herskende klasse organiserte proletariat.»

Det er ikke bare det at denne definisjon av staten aldri er blitt klarlagt i de offisielle sosialdemokratiske partiers herskende propaganda og agitasjonslitteratur. Mer enn det. Den er blitt direkte glemt, da den er fullstendig uforenlig med reformismen, da den er et slag i ansiktet på de gjengse opportunistiske fordommer og småborgerlige illusjoner om en «fredelig utvikling av demokratiet».

Proletariatet trenger staten — det gjentar alle opportunist, sosialsjåvinister og kautskyanere, idet de forsikrer at dette er Marx' lære; men de «glemmer» å legge til for det første at proletariatet ifølge Marx bare trenger en bortdøende stat, dvs. en stat som er slik innrettet at den straks begynner å dø bort og ikke kan annet enn dø bort. Og for det annet trenger arbeidsfolket «staten», «dvs. det som herskende klasse organiserte proletariat».

Staten er en særskilt maktorganisasjon, en voldsorganisasjon for å undertrykke en klasse. Men hvilken klasse er det proletariatet må undertrykke? Naturligvis bare utbytterklassen, dvs. borgerskapet. Arbeidsfolket trenger staten bare for å slå ned utbytternes motstand, men å lede denne nedslåingen, å virkeliggjøre den er bare proletariatet i stand til, som den eneste helt ut revolusjonære klasse, som den eneste klasse som evner å samle alle arbeidende og utbyttede i kampen mot borgerskapet for å avskaffe det for godt.

Utbytterklassene trenger det politiske herredømme for å opprettholde utbytningen, dvs. av hensyn til den egennyttige interessen til et forsvinnende lite mindre-

Proletariatets diktatur

tall mot det overveldende folkeflertall. De utbyttede klasser trenger det politiske herredømme for fullstendig å avskaffe enhver utbytning, dvs. i det overveldende folkeflertalls interesse mot det forsvinnende lille mindretall av moderne slaveeiere, dvs. godseierne og kapitalistene.

De småborgerlige demokrater, disse angivelige sosialister, som erstatter klassekampen med drømmer om klasseharmoni, forestilte seg også den sosialistiske omveltningen på en drømmerisk måte, ikke som omstyrting av utbytterklassen, men som mindretallets fredelige underordning under det flertall som er blitt klar over sine oppgaver. Denne småborgerlige utopi, som er uløselig forbundet med anerkjennelsen av en stat som står over klassene, førte i praksis til forræderi mot de arbeidende klassers interesser, noe som historien om de franske revolusjonene i 1848 og 1871 og erfaringene fra «sosialistenes» deltakelse i borgerlige regjeringer i England, Frankrike, Italia og andre land i slutten av det 19. og begynnelsen av det 20. århundre har vist.

Marx kjempet hele sitt liv mot denne småborgerlige sosialismen, som nå er vekket til nytt liv i Russland av det sosialrevolusjonære og det mensjevnikiske parti. Marx utviklet læren om klassekampen konsekvent til læren om den politiske makt, om staten.

Å styrte borgerskapets herredømme er bare mulig for proletariatet som særskilt klasse hvis økonomiske eksistensvilkår forbereder det til denne omstyrtingen, gir det mulighet og kraft til å gjennomføre den. Mens borgerskapet splitter og pulveriserer bøndene og alle småborgerlige lag, slutter proletariatet dem sammen, forener og organiserer dem. Bare proletariatet er — i kraft av sin økonomiske rolle i storproduksjonen — i stand til å være føreren for alle arbeidende og utbyttede masser, som ofte blir utbyttet, kuert og undertrykt av borgerskapet ikke mindre, men mer enn proletarene, men som ikke er i stand til å føre en selvstendig kamp for sin frigjøring.

Læren om klassekampen, som Marx har anvendt på spørsmålet om staten og den sosialistiske revolusjon, fører nødvendigvis til anerkjennelse av proletariats politiske herredømme, dets diktatur, dvs. en makt

som ikke deles med noen og som støtter seg direkte på massenes væpnede makt. Omstyrtingen av borgerskapet kan bare gjennomføres ved at proletariatet hever seg til herskende klasse, som er i stand til å slå ned borgerskapets uunngåelige, desperate motstand og organisere alle arbeidende og utbyttede masser til å nyordne økonomien.

Proletariatet trenger statsmakten, en sentralisert maktorganisasjon, en voldsorganisasjon, både til å undertrykke motstanden fra utbytterne og til å lede den store massen av befolkningen, bøndene, småborgerskapet, halvproletarene, for å sette den sosialistiske økonomien «i sving».

Ved å oppdra arbeiderpartiet oppdrar marxismen proletariats fortropp, som er i stand til å ta makten og føre hele folket til sosialismen, å lede og organisere det nye samfunnssystemet, å være lærer, leder og fører for alle arbeidende og utbyttede i utformingen av deres samfunnsmessige liv uten borgerskapet og mot borgerskapet. Den i dag herskende opportuniste derimot oppaler av arbeiderpartiet representantene for de bedre lønnede arbeiderne som blir fremmede for massene, forstår å «innrette seg» tålelig bra under kapitalismen, selger sin førstefødselsrett for en rett linser, dvs. gir på båten rollen som revolusjonære førere for folket mot borgerskapet.

«Staten, dvs. det som herskende klasse organiserte proletariat» — denne Marx' teori henger uløselig sammen med hele hans lære om proletariats revolusjonære rolle i historien. Fullendingen av denne rollen er det proletariske diktatur, proletariats politiske herredømme.

Men hvis proletariatet trenger staten som en særskilt voldsorganisasjon mot borgerskapet, så oppstår av seg selv spørsmålet om det er tenkelig å skape en slik organisasjon uten på forhånd å tilintetgjøre den statsmaskin som borgerskapet har skapt for seg. «Det kommunistiske manifest» fører oss direkte til denne slutningen, og Marx taler om den når han trekker fasiten av erfaringene fra revolusjonen 1848—1851.

FOR 15 KRONER KAN DU FÅ KJØPT 3 ÅRGANGER AV

RØDEFANE

(1969 - 1970 - 1971, i alt 14 nummer)

BESTILLINGER SENDES:

RØDE FANE, POSTBOKS 2863, KAMPEN, OSLO 5.

EN NY PROVOKASJON

Gamle løgner og bakvaskelser lives opp i AKP organet "Klassekampen"

Vi veit ikke helt hva som rir AKP-ledelsen og redaksjonen i Klassekampen for tida, men deres opptreden i det siste tyder på nervøse og betente tilstander. I nr. 2 for i år har Klassekampen gulpet opp en gammel og sjøllaget suppe i form av en artikkel under tittelen "Se opp for falske "venner" i støttearbeidet!".

Sjøl om suppa er gammel og laget av løgner laget for 5 år sia, er det tydelig de nå igjen har måttet servere den i januar 1975.

Klassekampen søker åpenbart å isolere kommunistene i Kommunistisk Arbeiderforbund fra streikende arbeidere - og deres "begrunnelse" er at KA er en organisasjon sammensatt av forhenværende (og potensielle) streikebrytere!

Konkret påstår de at Kjell Hovden og andre av KAs ledende medlemmer i Oslo gjorde seg skyldig i streikebryteri under Austad-streiken i Tromsø i 1971.

Hvordan forklarer de dette? Jo, fordi disse (som alle var aktive faglige tillitsmenn og sto i spissen for både streikekamper og solidaritetsmobilisering til streikekamper) var medlemmer av en opprettet sentral streikestøttekomitee og på et bestemt tidspunkt måtte bryte med denne komiteen.

Årsaken til dette underslår AKP-lederne fullstendig. La oss da igjen gi et kort resyme av denne episoden. (En mer utfyllende redegjørelse er tidligere gitt i Røde Fane, nr. 6 1971).

Streikestøttekomiteen blei oppretta ved årsskiftet 70/71 for å koordinere en mer rask og effektiv organisering av solidaritets- og støttearbeid til arbeidere som reiste streikekamp på sine bedrifter. Erfaringene fra de "ville" streiker i 1970 syntes å tilsi et slikt tiltak.

Det er ingen grunn til å legge skjul på at den politiske drivkraft til dette organ var daværende SUF(ml) og MLF (det siste KAs forløper). Imidlertid søkte man å trekke inn aktive arbeidere og tillitsmenn som hadde reist en klasseholdning i arbeidernes kamp, og ut fra en representasjon herfra danne komiteen som en frøntorganisasjon med et hovedstyre. Kurt Wolfgramm (dengang "partiløs"), tillitsmann i Malersvennenes Forening, blei valgt til formann, men det viste seg snart at SUF-medlemmene bevisst

blei manøvrert inn i flertallsposisjon i hovedstyret. Komiteens økonomiske grunnlag var meget beskjedent, det var for øvrig bevilget fra tidligere oppgjorte streikefond lokalt. Imidlertid var komiteens oppgave i hovedsak å mobilisere og aktivisere arbeidere lokalt til innsamling og støtte direkte til streikendes egne komiteer.

Men i løpet av sommeren hadde SUF etterhvert bestemt seg for å likvidere MLF (KAs forløper) politisk. De så MLF som en fare etter at de sjøl hadde slått inn på ei høyredreining.

Som et ledd i dette bestemte de seg for å manøvrere MLFere ut av alle organisatoriske sammenslutninger hvor disse hadde posisjoner. Ja, de planta også direkte infiltrasjon o sjølve MLF for deretter å sprengte MLF slik at MLF ikke skulle forstyrre SUFs egen plan om å danne "partiet".

For å kamuflere sin taktikk la de opp til en serie med "kameratslige" diskusjonsmøter rundt i landet for å diskutere "motsetninger" mellom MLF og SUF. Et av disse blei holdt i Tromsø, og her møtte K. Hovden (MLFs formann) og Trond Øgrim (SUF-MLG) som innledere. De reiste sammen.

Ved et for øvrig artig tilfelle brøyt det ut streik ved Austad trelastlager samme dag disse to ankom til Tromsø om formiddagen. Et SUF-medlem var for øvrig medlem av streikekomiteen der.

Da var det at Trond Øgrim tydelig "brukte hue", på en måte han kan. Ved hjelp av et snedig opplegg parret med falske forklaringer som K. Hovden vanskelig kunne kontrollere eller avdekke sørget han for å isolere Hovden "på skauen" inntil møtet om kvelden blei avholdt. Hovden var sjølsagt interessert i at det blei skaffet kontakt og opplysninger om de streikendes situasjon og behov m.h.t. sitt tillitsverv i streikekomiteens hovedstyre. Dette blei lovt. Flyet retur gikk neste morgen kl. 5.30.

En annen sak var at det hadde vært uforsvarlig av Hovden å operere åpent på egenhånd i Tromsø. Borgerpressa og VG hadde i over et år servert løgner og skrekkehistorier om Hovden som "reisende i streik" for å innbille folk at streikene var "plantet" som fremmedlegemer blant ellers snille, men skummelt bedradde og hypnotiserte

arbeidere. Hovden var skurken!

Alle kan tenke seg hvilken lekkerbiskken det hadde vært om han hadde blitt observørt rundt streikestedet den dagen!

Trond Øgrim "ordnet" med opplysninger o.s.v. SUFernes munn var lukket med sju segl overfor Hovden om hva som foregikk på Austad, og da Hovden og Øgrim skulle reise med fly neste morgen, viste det seg at Øgrim overhodet ikke ville ut med noen av de informasjonsskriv, adresser o.s.v. vedrørende streiken og streikekomiteen som han hadde med seg i sin veske!

Streikekomiteen skulle få de nødvendige informasjonen og "direktiver" fra SUF-sentralen om hva som skulle gjøres med Austad-streiken i sin tid! Det var det.

Formannen i støttekomiteen, K. Wolfgramm, blei informert av Hovden dagen etter. Møte ble innkalt, og så viste det seg at SUFerne fulgte opp Øgrims plan. De ville sitte med kontakten sjøl, det var nok - de kunne da bare gi beskjed om hva som måtte gjøres. En helt ut uakseptabel situasjon, og det tok derfor mange dager med mye vanskeligheter før komiteen greidde å etablere kontakt med de streikendes organisasjon, streikekomiteen, slik at pengestøtte kunne bevilges og mobilisering iverksettes på skikkelig grunnlag. Enda fant imidlertid ikke-SUFerne i komiteen seg i disse tåpelige obstruksjoner - alle krefter blei satt inn på streikestøttearbeidet.

Men målet var ikke fullt for SUF. De foreslo et hovedkomitemøte "for å styrke komiteens sammensetning og dens arbeid". Alle var enig i dette. Enda hadde ikke SUF/MLG-fraksjonen avdekket hva de egentlig var ute etter, sjøl om de seineste provokasjoner hadde virket irriterende. Arbeidsutvalget ledet av formannen Wolfgramm utarbeidet et forslag til hovedkomitemøtet om å utvide hovedkomiteen med flere representanter fra arbeidsplassene som (uavhengig av partipolitisk tilknytning) hadde arbeidet for streikestøtte og komiteens aktiviteter.

På møtet viste det seg at dette langt fra tilsvarte SUF/MLGs planer for "styrking av komiteen". De benyttet seg av at de hadde 2/3 av hovedkomiteens medlemmer og derfor ifølge ved-

tektene krevde nyvalg og utskifting av styremedlemmer (som ellers bare kunne gjøres på et årsmøte).

Formannens forslag blei nedstemt. De trumfet gjennom å kaste formannen - valgte ny formann og erobret for øvrig reint bord for SUF/MLG-medlemmer i styret. (Kurt Wolfgramm blei tiltenkt en rein gisselsituasjon som den eneste i styret - de andre fikk alle prokura o.l.)

Dessuten "vedtok" dette flertall en for Wolfgramm (og MLF-folkene) sjikanøs uttalelse som skulle "begrunne" hans udugelighet i særdeleshet og MLFernes i alminnelighet - derfor nødvendig med dette kuppet etter "benkeforslag". Wolfgramms og Hovdens "baktunghet" når det gjaldt å få igang rask støtte til Austad-streiken var et av argumentene i vedtaket. Alt- så: først lage vansker, deretter kritisere hvordan vanskene blei overvunnet, tross SUF/MLG-ledelsens sabotasjeaksjoner. Et eksempel som belyser forholdene når det gjaldt MLFs faglige tillitsmenn i komiteen, var at de på sine arbeidsplasser effektivt hadde fått istand solidaritetsarbeid. F. eks. var NORGAS (hvor Hovden var klubbformann) sannsynligvis den første bedriftsklubb som bevilget

pengestøtte og iverksatte innsamling til de streikende.

Wolfgramm hadde gjort et iherdig arbeide med utsending av mobiliseringsskriv - paroler og organisering av støttarbeid gjennom kontaktnettet han i lengre tid hadde greidd å bygge opp. Det kan også tilføyes at det aldri var oppstått motsigelser overfor de to SUF/MLG-medlemmer som satt i arbeidsutvalget. De var imidlertid underlagt SUF/MLG-ledelsens disiplin og underkastet seg den på hovedkomite-møtet: kuppet blei sanksjonert.

Wolfgramm hadde bare en ting å gjøre etter provokasjonene og kuppet, nemlig å nekte å ta gisselposter i styret - samtidig som MLF-tillitsmenn på møtet, alle erfarne faglige tillitsmenn, sa fra at de ville vurdere om de etter dette kunne støtte komiteen som nå klart blei formet som et direkte redskap utelukkende for SUF/MLG-ledelsen, og fjernet seg fra en arbeiderfrontkomite.

Vi veit at enkelte av dette flertall som med 2 unntak besto av akademikere eller ungdommer som nettopp hadde forlatt skolebenken, var ikke berørt, men underkastet SUF/MLGs forvrengte demokratiske sentralisme.

Resultatet blei at 5 av hovedkomiteens medlemmer etter å ha konferert sammen fant det uholdbart å fortsette i streikekomiteen. Disse var Kurt Wolfgramm (tillitsmann i Malersvennenes Forening), Kjell Hovden (klubbformann NORGAS), Finn Johanness (klubbformann ved A/S pap industri), Sverre Hagen (foreningsformann i Bærum komm. arb. forening), og Terje Steiro (gruppetillitsmann ved Jernverket, Mo i Rana). Et informasjonsskriv blei utarbeidet, forelagt samtlige, og undertegnet. Skrivet blei adressert streikekomiteens faglige kontakter i klubber og foreninger.

8-10 dager seinere fikk Arbeiderbladet fatt i stensilskrivet (noe vi fullt ut erkjenner at vi innså at kunne skje, men vi hadde plikt til å informere om vår stilling til komiteen etter kuppet).

Vi ville imidlertid ikke skade det almene solidaritets- og støttarbeidet til de streikende i Tromsø og oppfordret i skrevet innstendig til å fortsette støttarbeidet blant arbeiderne. Og: Vi gikk ikke til noen borgerpresse!

SUF/MLG (seinere AKP) lagde så det fantastiske propagandanummeret for å dekke over sine sekteriske og forbryterske handlinger nettopp mens det pågikk en streik, ved at de som blei provosert til å forlate støttekomiteen i Oslo blei framstilt som streikebrytere i Austad-streiken!

Den mest vanvittige hetskampanje blei iverksatt med hysteriske overskrifter i sin presse - med f. eks. tegning av K. Hovden med bloddryppende kniv som han stakk i ryggen på streikende arbeidere.

Igjen prøver nå AKP å koke opp disse gamle løgnene.

For ordens skyld skal vi gjengi utdrag av en erklæring som en av de som var organisert av SUF/MLG til å dolke MLF og dens tillitsmenn på denne tida, fant grunn til å komme med 2 år seinere. Kjell R. Soleim brøyt med AKP i 1973 - og tok da bladet fra munnen. Erklæringa blei gjengitt i sin helhet i "den røde Arbeideren" nr. 7 1973.

Her heter det som kommentar til AKPs løgnhistorie om "streikebryteri" bl. a.:

Til dette vil jeg uttale følgende:

De politiske og organisatoriske motsigelser mellom SUF/MLG og MLF var i løpet av varen og sommeren 1971 blitt drevet til en spiss. Kommunistisk Studentlag i Bergen hadde siden februar/mars 1971 vært en reell fraksjon innenfor MLF med underhånds forbindelser med ledelsen i MLG. Det ble også tatt kontakt med folk på forskjellige steder i landet for å overtale dem til å søke medlemskap i MLF eller danne "enhetslag" SUF/MLF eller MLF/MLG. 1) Målet var altså å sikre et flertall for den SUF-orienterte fløyen. MLFs sentralkomite avslørte fraksjonen, som på sin side hevdet at alt snakk om fraksjon var oppspinn.

Den SUF-orienterte fløyen i MLF fikk innkalt til et ekstraordinært landsmøte i slutten av oktober 1971. Like før landsmøtet ble det kjent at MLFs representanter i Streikestøttekomiteen hadde brutt ut av denne og tatt avstand fra resten av komiteen. 2)

Før landsmøtet i MLF skulle finne sted, ble sentralkomiteemedlemmene innkalt til ekstraordinært møte. Undertegnede krevde der at "streikebrytersaka" skulle bli tatt opp på dagsordenen til landsmøtet. Kjell Hovden tok ordet til dette og hevdet at han og Kurt Wolfgramm, som var formann i Streikestøttekomiteen, var blitt holdt systematisk utafor støttarbeidet helt fra det tidspunktet streiken begynte. SUF og MLG hadde tatt egne forbindelser uten å orientere formannen. De fire MLF-representantene i Streikestøttekomiteen ble holdt utafor informasjon og kontakter. Hovden mente at dette ble gjort for siden å kunne hevde at han selv og Wolfgramm var baktunge og lite skikka til å ha sine verv i komiteen. Hovden sa videre at han med grunnlag i denne opptreden fra SUF og MLG sin side ikke under noen omstendigheter kunne godta at disse organisa-

**SE OPP FOR FALSKE «VENNER»
I STREIKESTØTTEARBEIDET!**

**VÆR PÅ VAKT FOR PROVOKASJONER
FRANDE OG HANS FOLK**

Ta land...
Austad-streiken

Under ... og fjorårets streikebevegelse har vi sett litt til en person ved navn Kjell Hovden og den politiske gruppa som han tilhører. De gir seg ut for å være

venhet som har gjort det riktig å karakterisere Hovden og hans gruppe som streikebrytere. Høsten 1971, på et tidspunkt da Hovden var i ferd med å bryte med den marxist-leninistiske bevegelsen, var det streik på Austads trelastlager ved Tromsø. Streiken var ulovlig, og var derfor helt avhengig av innsamling

BILDET: Det lokale politiet konfrontasjon med streikevakter utenfor Austad trelastlager på Tomasjord utenfor Tromsø. Kjell Hovden (innfelt) og hans gruppe var i godt selskap (Foto: Klasse kampen)

vtterligheter som å fungere som

Forts. neste side

sjonene fikk makta i Streikestøttekomiteen. Da det på møte i Hovedkomiteen i Streikestøttekomiteen ble reist forslag om at Wolfgramm skulle kastes som formann og komiteen suppleres slik at SUF/MLG-hegemoniet ble sikret, mente Hovden at bruddet ikke lenger var til å unngå. Han hadde deretter orientert Streikestøttekomiteens kontakter om bruddet. Undertegnede svarte at han tvilte på troverdigheten av en slik framstilling av saka. Det påfølgende landsmøtet rakk ikke å bli konstituert før bruddet mellom den SUF-dominerte fløy og Hovden-fløyen var et faktum. De to fløyene konstituerte deretter hvert sitt landsmøte, begge hevdet at de var det legale MLF, og at motparten hverken hadde rett til organisasjonens navn eller Røde Fane, som var organisasjonens tidsskrift.

I en samtale med nestformannen i MLG la undertegnede samme dag som dette skjedde fram i detalj forløpet av Sentralkomiteens møte og de innledende forhandlingene før bruddet. Undertegnede spurte da om det stemte overens med de faktiske forhold at Hovden og Wolfgramm var blitt holdt utafor i forbindelse med Austad-streiken. Nestformannen i MLG svarte at man helt bevisst hadde holdt Hovden og Wolfgramm utafor. Undertegnede ønsket å være sikker i denne saken, og spurte hvordan nest-

formannen ville forsvare en slik framgangsmåte. Svaret var at vi ikke kunne tillate politisk "svarte" folk som Hovden og Wolfgramm å stå fram som arbeiderklassens forkjempere i den nåværende situasjon. "Slike folk" måtte avsløres for massene, og derfor var det nødvendig å ta i bruk slike midler som å sette dem utafor viktige informasjon osv. Undertegnede samtykket, og samtalen gikk videre om andre ting.

Det er framleis store politiske motsigelser mellom undertegnede og Kjell Hovden.

Til forskjell fra hva jeg mente høsten 1971, mener jeg nå at det er i arbeiderklassens interesse at sannheten om de politiske lederne det her er snakk om, kommer ut - uansett hvem av lederne det måtte ramme.

Når jeg har tid stille om denne saka inntil nå, henger det sammen med at SUF og MLG har knyttet an til en tradisjon innafor arbeiderbevegelsen som har ansett slik konspirativ politikk som den eneste mulige form for politikk.

SVERRE HAGEN: GRUNNLØST SVADA.

Sverre Hagen var også blant dem som gikk ut av streikestøttekomiteen. Han er med i Bærum kommunale arbeideres forening, hvor han har vært formann i 8 år.

-Hva er din kommentar til Klassekampen?

-Beskyldningene i forbindelse med streikestøttekomiteen er grunnløst svada. Vår redegjørelse gikk til de faglige kontaktene, ikke til Arbeiderbladet.

Vi sto overfor en håndfull guttunger som skulle begynne å tukte oss. Det dreide seg om en reinspikka provokasjon.

På forhånd kjente jeg fint lite til de andre representantene i streikestøttekomiteen. Hadde jeg gjort det, hadde jeg aldri møtt opp i komiteen. Jeg følte meg ikke hjemme. Hvis vi ikke hadde gått sammen, hadde jeg trukket meg ut aleine.

Selv har jeg nå vært med på å støtte heis- og tlf. sentralmontørene. Jeg vil si at i dette støttearbeidet har AKP - såvidt jeg kan se - gjort en bra jobb, men det gjelder ikke bare dem.

Oppfordringen til å isolere "falske

venner" fra tlf. sentralmontørstreiken kan ikke være gjennomtenkt. En streik er av tverrpolitisk karakter. Dette betyr ikke at den politiske debatten mellom de forskjellige grupperinger skal opphøre, men forsøk på å stenge ute bestemte grupperinger har selvsagt ikke noe med denne debatten å gjøre, slutter Sverre Hagen.

FINN JOHANNESSEN: AKP OFRER ARBEIDERKLASSENS INTERESSER PÅ SITT EGET ALTER:

Finn Johannessen forlot streikestøttekomiteen sammen med de andre i 1971. Han var da formann i fellesklubben ved A/S Papp industri, hvor han fortsatt er medlem.

-Hva er din kommentar til Klassekampen nr. 2 i år?

-Min umiddelbare reaksjon er at det er noe indremisjonsk ved AKP som jeg kjenner igjen fra tidligere. Når de kjører ut dette i dag på ny, så er det ikke for å tjene arbeiderklassen, men for å styrke seg sjøl.

I streikestøttekomiteen var det den gangen tale om å styrke komiteen med å få inn flere folk. I første omgang kunne de akseptere de navn som ble foreslått, men så begynte de å lure på om disse ville passe inn i deres kram. Det viste seg da at de utelukkende ville ha "sikre" folk, dvs. folk som kunne tjene deres sak, ikke arbeiderklassens.

Det viste seg etter hvert i 1971 at hensikten med vår deltakelse i streikestøttekomiteen fra deres side var et vi skulle fungere som et "proletært forkle" for dem. Da de ikke lenger kunne bruke oss, unnlot de å informere oss, og beskyldte oss deretter for baktunghet. Deres formål var hele tida å styrke sin egen organisasjon, ikke arbeiderklassen. De ville bruke arbeiderklassen, uten å ha noen basis i den. De ville proklamere seg som arbeiderklassens fortropp uten at arbeiderklassen var med. Da vi ikke ville være med på dette, kjørte de gjennom sin taktikk i streikestøttekomiteen, og utropte oss deretter som "streikebrytere".

-Hva tror du er grunnen til at disse beskyldningene nå settes fram på ny?

-Hovedgrunnen er antakelig at årets streikebevegelse har vist at KA har en riktig faglig linje for arbeiderklassens kamp. Samtidig har den vist at AKPs linje ikke stemmer med erfaringene. Derfor kommer de med disse beskyldningene nå igjen.

Jeg vil ikke underkjenne AKPs økonomiske støttearbeid. Men dette arbeidet har opportunistiske grunner. De ønsker å ta profitten av arbeidernes kamp til inntekt for seg sjøl. Hvis vi sammenlikner den røde Arbeideren og Klassekampen, så ser vi med en gang at Klassekampen - i motsetning til den røde Arbeideren - ikke har trukket opp politikken i streikesituasjonen. AKP og Klassekampen ønsker ikke at politikken skal dra kjerra, derimot ønsker de å kjøpe seg inn i streikene, slutter Finn Johannessen.

Kommentar fra Kurt Wolfgramm

Jeg har lest alle artiklene om Heis- og tlf. sentralmontørstreiken og tlf. sentralmontørstreiken både i den røde Arbeideren og i Klassekampen. Klassekampens artikkel i nr. 2, "Se opp for falske "venner" i streikestøttearbeidet", må ses som et svar på den røde Arbeiderens konstatering av AKPs manglende kommunistiske linje også i streikestøttearbeidet. Uten å gå inn på denne polemikken vil jeg si meg enig i den røde Arbeiderens bedømmelse av saken: AKPs streikestøttearbeid er tross alt progressivt - men selvfølgelig uten kommunistisk linje. Klassekampens artikkel i nr. 2 har imidlertid en form og et innhold som uten videre må betegnes som en fascistisk provokasjon som er arbeiderklassen og kommunistene fullstendig fremmed. Klassekampens løgnaktige og uver-

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Nedre Skogvei 4, C Oslo 2.

Lillehammer: Reidun Håkedal, Lysgaardsvei 9 A. 2600 Lillehammer.

Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn. 4 2006 Løvenstad.

MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt, Postboks 108 2001 Lillestrøm.

MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.

MLU/Tønsberg: Tor Larsen, Dronning Åsas vei 4 B 3100 Tønsberg.

Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10, B 3000 Drammen.

Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutevn. 6 E, 4620 Vågsbygd.

Venesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.

Bergen: Jan Erik Ryen, Forstandersmuget 2 B, Bergen.

dige angrep på Kjell Hovden spesielt, men også mot resten av de fagorganiserte tillitsmenn som trakk seg ut av den omtalte permanente streikestøttekomite, er en bevisst forfalskning av de daværende faktiske forhold. At denne forfalskningen om og om igjen har vært brukt av Klassekampen også i andre sammenhenger gjør ikke løgnen til sannhet.

Som tidligere formann i streikestøttekomiteen var jeg først i tvil om hvorvidt en slik Gøbbelsk smørje overhodet fortjente et svar - og selvfølgelig gjør den det. Så altfor lenge har vi i arbeiderklassen latt oss diktere og tyrannisere av slike metoder. Vi bør slutte med det. Jeg er derfor nødt til å be den røde Arbeideren om en nokså omfattende spalteplass for en repetisjon av det faktiske hendelsesforløp i streikestøttekomiteen.

I streikestøttekomiteen oppsto det høsten 71 to linjer i synet på utviklingen av streikestøttearbeidet. Flertallet i arbeidsutvalget gikk inn for en aktiv utvikling av streikekampopplysningen og støttearbeidet i samband med den pågående kampen mot EF og den aksellererende dyrtidsutvikling.

Vi spredte brosjyrer og ga ut en streikestøtterapport bl. a. med erfaringer fra de tidligere streikene ved LKAB, Norgas, Sauda med flere, hvor hele opplegget bygget på at solidariteten i arbeiderklassen var levende og at det nyttet å streike. Vi kjøpte inn Lars Westmanns LKAB-film, "Kamerater, motståndaren är velorganisera", og forberedte en landsomfattende filmframvisning gjennom våre fagforenings- og streikestøttekontakter fra Nordens Klippe i nord til SSK, Kristiansand i sør.

På dette tidspunkt blir jeg som formann i SSK oppsøkt av en representant fra AKP (daværende MLG-gruppene) som forsøker å presse undertegnede til å bryte kontrakten for kjøpet av LKAB-filmen og sende den tilbake med den begrunnelse at ML-gruppene ikke har råd til å prioritere streikestøttearbeidet under EF-kampen". Jeg nekter selvfølgelig bestemt å bryte kontrakten utfra den overbevisning at det umulig kunne være et spørsmål om prioritering eller noe motsetningsforhold mellom streikekamp og kampen mot EF, men at det tvert om gjaldt om å utvikle og smelte disse to viktige sakene sammen i klassekampen. Jeg viste videre til at filmen for en stor del var kjøpt inn med betydelig støtte fra Norgas-arbeiderne og ikke ville belaste SSK nevneverdig. Dessuten var SSKs hovedoppgave ikke å yte økonomisk støtte, men å organisere det politiske og økonomiske støttearbeidet.

Etter en del videre press fra ML-gruppenes representant svarer jeg rett ut at jeg mener å ha arbeiderklassens interesser i ryggen til forsvar for arbeidsutvalgets disposisjoner og ønsker å stå på dette. Det uformelle møtet blir deretter avbrutt.

Dagen etter blir jeg ringt opp av

flere ML-medlemmer i SSKs hovedkomite som forlanger avholdt snarlig halvårsmøte i hovedkomiteen. Da tidspunktet naturlig er inne for et halvårsmøte, reagerer jeg ikke noe spesielt på dette, men forelegger saken for arbeidsutvalget, som øyeblikkelig går igang med å forberede dette møtet.

I mellomtiden er streiken ved Austad brutt ut og vi mottar LKAB-filmen. Denne sender vi straks videre til den lokalt opprettede streikestøttekomite i Tromsø til bruk på solidaritetsmøter sammen med endel streikestøttmateriell. Videre sender vi et støttebeløp til de streikende. Deretter hører vi ikke mer fra den omtalte lokale støttekomite - som ML-erne har kontrollen over. Under denne streiken (tilfeldig?) avholdtes så halvårsmøtet i SSKs hovedkomite. På møtet kjører så den ene etter den andre av ML-erne i komiteene (hvor de hadde flertall) ut i velkjent stil og beskylder formann og sekretær for baktenhet og - mangel på initiativ. De avviste ennvidere arbeidsutvalgets forslag om en utvidelse av hovedkomiteen med aktive folk fra støttearbeidet i distriktene og foreslår på slutten av møtet valg av nytt arbeidsutvalg. Med absolutt flertall i hovedkomiteen og nå også i arbeidsutvalget og med en nylagt student som formann, så foreslår nå ML-erne til min store "baktunge" forundring meg som ny sekretær i arbeidsutvalget. I dette øyeblikk forstår jeg en god del mere. Jeg forstår at det overhodet ikke er Au-

stadstreiken eller streikestøttarbeidet det her strides om, men at hele SSKs halvårsmøte har vært en arrangert sirkusforestilling i regi av ML-ernes partiinteresser og feilaktige, småborgerlige holdning både i EF-kampen og i streikestøttarbeidet.

Det mindretall i komiteen - hvor også Kjell Hovden og undertegnede inngikk - hadde deretter valget mellom å underlegge seg ML-gruppenes sentralkomite eller tre ut og oppfordre SSKs kontakter til fortsatt streikestøttarbeid gjennom lokale komiteer. Vi valgte det siste, og angir ikke på det. At ML-ledelsen gjennom Austad-streiken trodde de hadde et pressmiddel gjennom sine trusler om å kalle oss for streikebryteri - dersom vi gikk ut av komiteen - forandrer ikke det minste på realitetene i streikestøttekomiteens utviklingsforløp. SSKs seinere aktivitet og politiske gravferd forteller sitt. Jeg skal forså vidt leserne fra ytterligere omtale av de organiserte provokasjoner jeg seinere ble utsatt for fra ML-ledelsens side. Samtidig vil jeg understreke at jeg møtte mange entusiastiske og bra ML-medlemmer på grunnplanet i streikestøttarbeidet. Hva angår Kjell Hovden, så vil jeg som faglig tillitsmann uttrykke min fortsatte tillit til hans evner og erfaringer i streikekamp og støttarbeid.

Oslo, den 28/1- 1975

Kurt Wolfgramm,
Malersvennenes Forening, avd. 9.

KFML(r)'s 4. KONGRESS

KAs svenske broderorganisasjon, KFML(r), avholdt i dagene fra den 27. til og med 31. desember sin 4. kongress. På kongressen møtte det 140 valgte delegater fra hele landet og fra de store industri- og arbeidsplassene.

Kongressen godkjente sentralkomiteens beretning og slo fast politikken for den kommende kongressperioden. Kongressen behandlet og vedtok resolusjonen angående statuttene, organisasjonsspørsmålet, faglig politikk, propagandaen, krig og fred, om arbeidet blant de utenlandske arbeiderne, idretten og ungdomsarbeidet. P.g.a. tidsnød måtte behandlingen av resolusjonene om militærspørsmålet, studiene og et utkast til politisk plattform bygd på den gamle, overlates til den nye sentralkomiteen.

I løpet av det siste året har det foregått omfattende diskusjoner innenfor KFML(r) om bl. a. strategi og

taktikk, faglig politikk og internasjonale spørsmål. Det store flertall av delegatene godkjente de politiske linjene som majoriteten i den gamle sentralkomiteen hadde utarbeidet. Store deler av minoriteten på kongressen markerte seg på en klar høyrelinje i de fleste spørsmål.

Foruten delegater var det på kongressen møtt fram en mengde kamerater som tilhørere, og de fylte den store kongress-salen til siste plass.

KA var representert på kongressen ved Jørgen Sandemose og Egil Engeland. Dessuten var KA(ml) i Danmark representert med to kamerater.

Vi ønsker våre svenske kamerater i KFML(r) fortsatt framgang i arbeidet med å bygge det kommunistiske partiet.

Vi kommer tilbake med en politisk vurdering av kongressen i neste nr. av Røde Fane.

Spania. . . Forts. fra side 2

kjent et ytterst pragmatisk forhold til demokratiske rettigheter.

Ikke desto mindre: I Portugal viste militærkuppet 25. april i fjor at borgerskapet ikke lengere kunne bruke et av de fastest forankrede militær- og politidiktaturer i verden. Avskaffelsen medførte også en begynnende oppløsning av det portugisiske koloniveldet i Afrika. Intet kunne da være en mer nærliggende konsekvens enn kraftige ringvirkninger til nabostaten Spania, der den gamle fascistene Franco nå antagelig står foran såvel sin fysiske som politiske død. Den spanske reaksjons handlingsmønster har båret preg av dette faktum og samtidig gjort det klart at francisme uten Franco er en politisk umulighet. Eksemplet Portugal (med "kommunister" i regjeringen) har i tillegg spredd en noe ubegrunnet frykt hos det spanske borgerskapet og ført til at det i sin leting etter nye former for herredømme har delt seg i forskjellige nølende fraksjoner. En mer resolutt kapteinbevegelse à la Portugal ser det ikke ut til å være samme grunnlag for i Spania.

Man har da i første rekke (for å begyn-

ne med bunnskraket) gammelfascistene som ennå ser det som sin viktigste oppgave å ivareta "arven fra borgerkrigen". Det vil si, en gren av herskerklassen som krever ytterligere åpen brutalitet for å kneble landets kjempende arbeidere. Denne fraksjonen som hele tiden er blitt assosiert med kretsen rundt gamlingen Franco, har etter hvert blitt mer avlegs hva angår den spanske kapitalismes utvikling og krav. Dens innflytelse er også i øyeblikket for sterkt nedadgående. En gruppe innen diktaturet har så gjort seg til talsmann for en såkalt "åpning" i politikken rettet mot et mer demokratisk samfunn, "francisme med et menneskelig ansikt". Denne sistnevnte linje representeres mellom andre av statsministeren Arias Navarro som støttes av den mest rendyrket kapitalistiske delen av de gamle herskerne. Hans motstandere blandt fascistene synes å være de større grunn - eller godseierne, en del av militærkorpset foruten sedate byråkratskikt av gammelfalangistisk merke. Det dreier seg her tydeligvis om motsetninger mellom delvis fendale og mer borgerlige elementer innen den spanske herskerskokken. Bikkjeslagsmålet mellom disse fraksjonene ga seg i høst uttrykk i åpen kritikk mot regjeringen fra høyereflyens mørkebrune Blas Pinar. I en oppsiktsvekkende artikkel i den falangistiske

ukeavisen "Ny Kraft" gikk han sterkt i rette med Navarros planer om å tillate opprettelse av "politiske sammenlutninger" utenom det offisielle parti, den totalitære Nasjonale Bevegelse. Her Pinar tillot seg avslutningsvis å undres over om ikke en slik demokratisering igjen mot Navarros hensikt vil føre til et nytt berg av lik i landet! At likevel regjeringen ikke grep inn og stoppet artikkelen må tas som tegn på at den stadig heftigere kampen innen ledelsen har uthulet det spanske diktaturets tradisjonelle handlekraft. Nå førte imidlertid nevnte artikkel pluss en del mindre saker til at liberaliseringsforslaget ble lagt på is og at informasjonsministeren fikk sparken. Sistnevnte episode vakte kraftig storm, og bare et påstått inngrep fra Franco selv hindret at flere ministre gikk av i protest. Dog tok en rekke kapitalistiske administratorer sin hatt og gikk, deriblandt finansminister Barrera. Et faktum knyttet til den mer dynamiske industrikapitalen er i opposisjon til francismen. At en liberalisering i realiteten allerede er blitt kjempet gjennom av Navarros tilhengere skulle de borgerlige politiske grupperinger som nå er blitt dannet vise. I løpet av fjoråret er det dukket opp et helt spekter av slike moderat-demokratiske, men ikke legale opposisjonsceller. Tross anslag fra myndighetenes side arbeider

FRED ÅKERSTRÖM

OPPTRER I TØYEN SAMFUNNSHUS (LIKE VED TØYEN T. BANESTASJON)
SØNDAG DEN 2. MARS KL. 19.00.

PROGRAMMET ELLERS:

APELL VED KJELL HOVDEN.

KVARTETTEN "FREDMANNS APOSTLER" TOLKER C.M. BELLMANN.

DEN KOMMUNISTISKE PRESSENS BETYDNING VED EGIL ENGELAND.

BOKDISK ---- PLATEBAR ---- FORFRISKNINGER.

ENTRE KR. 10.00.

Kommunistisk Arbeiderforbund arrangerer søndag 2. mars kl. 19 en kulturkveld i Tøyen Samfunnshus. Kveldens hovedaktør blir den kjente svenske trubaduren Fred Akerström. Noen nærmere presentasjon av denne eminente kunstner anser vi for å være overflødig. Det eneste som kan sies av oss som har hatt anledning til å høre ham i den seinere tid, er at han er bedre enn noensinne - hvilket ikke sier lite. Foruten kamerat Fred vil noen norske kamerater som kaller seg "Fredmanns apostler" tolke Carl Michael Bellmann. Kveldens program omfatter også en kort politisk appell av Kjell Hovden. Dessuten vil Egil Engeland si litt om betydningen av en kommunistisk presse. Kvelden vil markere opprettelsen av "Kommunistisk Arbeiderforbunds Pressefond". Det vil bli solgt obligasjoner pålydende 10 - 25 - 50 - og 100 kr. Det vil bli en bokdisk og en platebar. Forfriskninger fåes kjøpt før forestillingen og i pausen. Vi tipper en fullsatt Tøyensal. Det henvises forøvrig til annonse i Dagbladet for lørdag den 1. mars.

de idag mer åpent enn spansk opposisjon noen gang har gjort etter borgerkrigen.

I denne forbindelse har USA markert seg på en interessant måte. Tydelig skrevet av sine erfaringer og komplette isolasjon etter kuppet i Portugal, har Kissinger lovet seg selv at noe lignende ikke skal skje i Spania når Franco snur nesa i været. Kort før jul ga den diplomatiske kursendring seg uttrykk i et møte (riktignok bare over lunsjbordet) mellom viseutenriksminister Louerstein og fire moderate, men etablerte kritikere av regimet. Møtet resulterte i en offisiell spansk protest, men må likevel forstås som en generell refleksjon fra USAs side over sin tidligere meget klossete opptreden i middehavsområdet. At amerikanerne også ga uttrykk for bekymring hva angår et nå i 35 år forbudt kommunistpartis rolle, bør selvsagt ikke overraske noen. Av erfaring vet man at USAs vurdering av disse gruppene ikke bygger på dyp politisk analyse. De etablerte revisjonistpartier i middehavsområdet representerer som kjent alt annet enn en trussel mot kapitalen. De er snarere garantister for dens videre utvikling og eksistens. At de mislikes av yankeene må snarere bero på at deres ledende politikere i bresjen for det liberale borgerskap har en hang til å orientere seg mot kontinentet og imperialistivalen EEC. Revisjonistpartiet og dets leder Santiago Carillo har gått svært langt til høyre hva angår allianser rettet mot Franco. Ganske prinsippløst hoppes det på enhver politisk finte så snart den blir oppfattet som en manøver mot Francos person og den begrensede krets rundt ham. I den anledning presterte Carillo i Geneve i juni en lovhyrne til den spanske armé (antagelig for naivt å fremskynde en spansk kapteinbevegelse) og forsikret at kommunistene alltid hadde vært varme talsmenn og forkjempere for sterke bånd mellom hær og folk og at "vi stadig har betont viktigheten av at Spania skal ha en moderne armé som er istand til å forsvare dets grenser". Denne for en kommunist så eksepsjonelle hyllest til nasjonalstaten og dens voldsapparat røper såvisst ingen glipp fra Carillos side. Snarere viser uttalelsen den helt sentrale rolle "kommunister" av Carillos støpning spiller som avantgardist for de liberale kapitalister i kampen mot francismen. Som en følge av arbeidernes økende bevissthet og kampvilje er det livsviktig for borgerskapet at de i liberaliseringen tar "opp i seg" slike "genuine proletære" talsmenn. Så lenge arbeiderklassen følger pyntelig i Carillos kjølvann er man garantert at de følgelig vil stille seg bak de liberales krav og også nøye seg med det. Det ryktes i forbindelsen at allerede nå er revisjonistpartiet blitt lovet ministerpost i en demokratisk regjering. I Portugal ventet i det minste kommunistene med å tiltre taburetten til etter kuppet var gjennomført. Noe som selvfølgelig også antyder at situasjonen i Spania er mer uklar hva angår polit-

iske muligheter for en forandring.

Hva det imidlertid ikke kan herske uklarhet om er at 1974 representerte et stort skritt framover for den spanske arbeiderklassens kamp mot francismen. I løpet av høsten har tilsammen nærmere 400 000 arbeidere ved ca. 600 bedrifter deltatt i streikeaksjoner og politiske kamper. Kampene har selvsagt sprunget ut av den økonomiske krisen i landet, men har også gått på arbeidsforhold og hevdelse av organisasjons- og streikerett. Illegale arbeiderkomiteer er etablert og koordinerer i dag arbeidet over hele landet. Ledelsen i de enkelte bedrifter og de statsdirigerte fagorganisasjonene "sindicatos" er i ferd med å miste det jerngrep som de siden borgerkrigen har holdt arbeiderklassen i. Eksempler er det nok å ta av: I oktober trosset ca. 300 arbeidere ved Babcock Wilcoxfabrikken i Bilbao politistyrker fra Guardia Civil 3 ganger for å holde et åpent møte. I Valladolid ble ledelsen av den lokale Renault-fabrikken tvunget til å ta tilbake 50 arbeidere som var sparket for å ha ledet en streik blandt bedriftens 13 000 arbeidere. Den generelle situasjonen i arbeidslivet gjenspeiles i den amerikanske forretningsavisen Business Week av 23/11: "Multinasjonale foretak som er blitt lokket til Spania med løfter om billig arbeidskraft og regjeringskontrollerte fagforeninger, ser nå sine drømmer gå opp i røyk. En bølge av streiker brer seg nå over hele halvøya fra intensive industrisentra som Bilbao, Barcelona og Valladolid".

Avisen konkludere med at fremtidens arbeidsfred i Spania avhenger av statsminister Navarros forsøk på å etablere legale organisasjoner som kan kanalisere arbeidernes misnøye. Kapitalen forstår helt korrekt at mønstret fra kontinentet forøvrig med legale LO-apparater inkorporert i staten er veien å gå også for Spania.

For vår del får vi tilføye at borgerklassens ulike former for herredømme over den spanske arbeiderklasse aldri kan skape arbeidsfred i landet. Den kan først realiseres gjennom avskaffelsen av konfliktforholdet mellom arbeid og kapital. I den grad arbeiderne orientere seg mot dette formål, vil det liberale borgerskap nok en gang stramme grepet. At arbeiderne allerede i dag kjemper, har gjort opposisjonen nervøs og vaklende. Bare et helt resolutt og kampvillig proletariat vil derfor være garantist for at demokratiske rettigheter blir gjennomført så langt råd er. Så gjenstår det for klassen å smi det revolusjonære parti som kan lede an i borttryddingen av den private eiendom til produksjonsbetingelsene som hele skitten i Spania bunner i.

E. A.

Røde Kors klinikk i Lillehammer nedlagt

I den seinere tid forandret Røde Kors-Klinikken i Lillehammer seg fra å fungere som et pleie- og sykehjem til også å være et behandlingshjem for mennesker med sosiale problemer, såvel som somatiske og lettere psykiske lidelser. Klinikken hadde 30 sengeplasser og 26 ansatte på heltid og deltid. Både ansatte og pasienter har hele tiden gitt inntrykk av at klinikken er uunnværlig for dem. Klinikken hadde 10 forskjellige tilsynsleger som sto i kontinuerlig kontakt med personale og pasienter.

Det mangfold klinikken representerte, både med hensyn til personale og typer av lidelser pasientene har, burde ha mange fordeler og synes derfor å være et atskillig bedre sosialt tilbud enn store sentrale behandlingsinstitusjoner - institusjoner som i stor grad er preget av mangel på personale, mangel på nær og menneskelig kontakt pasient-personale - og ikke minst preget av lange ventelister.

Nedlegginga av klinikken.

På årsmøtet i mars 1974 vedtok Lillehammer Røde Kors å nedlegge klinikken. Senere samme år, nemlig 1. oktober, mottok så alt personale ved samme klinikk oppsigelsesbrev der en begrunnet nedleggelsen med at Røde Kors fant det praktisk å nedlegge virksomheten av sin klinikk den 31.12.1974, siden klinikken ikke var tatt med i fylkets helseplan.

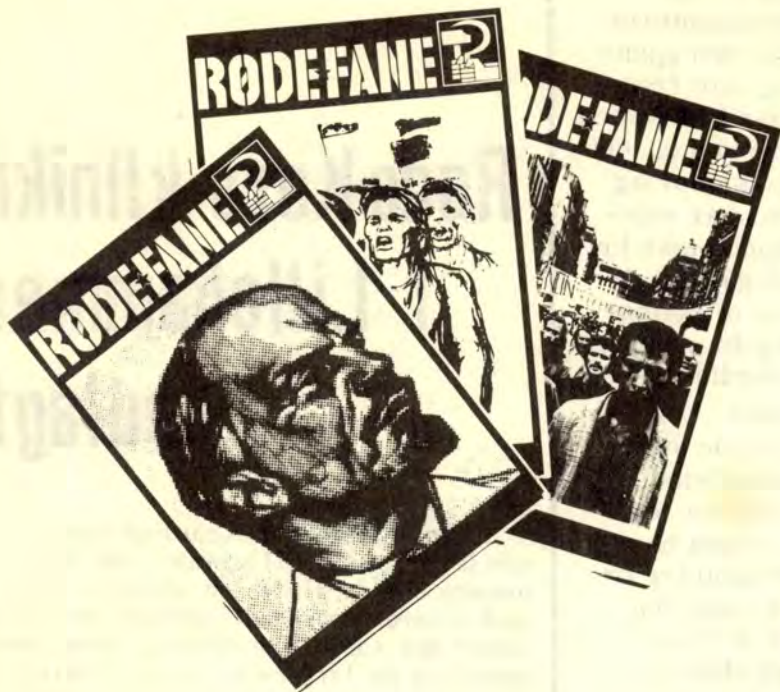
Det har også vært forutsetningen at driften først skulle opphøre etter at det nye fylkessykehuset er ferdig. En kan ikke regne med at dette sykehuset står klart til bruk før april-mai måned. Det er altså kan slå fast er at en legger ned driften av klinikken lenge før fylkessykehuset står ferdig. I denne sammenheng bør det også nevnes at det gamle fylkessykehuset er fullstendig overfylt med pasienter og at det er lange ventelister. Pasientene på klinikken er tatt lite hensyn til: byråkratiets spill har foregått fullstendig over hodet på dem. Nå har de altså måttet avbryte sin behandling og finne seg i å bli kastet på gata.

Nedleggelsen - oppsummering.

Når det nå er et faktum at klinikken er nedlagt, er det grunn til å oppsummere følgende:

a) Nedleggelsen kom fullstendig overraskende på personalet, som hadde blitt lovet arbeid på klinikken fram til sommeren 1975. For personalet vil nedleggelsen være ensbetydende med økonomiske problemer i en tid framover. Dette gjelder særlig hjelpepleiere og kanskje spesielt de uten utdanning. Det synes klart at

Forts. neste side

LES OGSÅ
RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for **KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND**

Postboks 2863, Kampen. Oslo 5

Røde... Forts. fra side 13

det gamle fylkessykehuset ikke tar inn andre i arbeid enn de med sykepleierutdanning. Dette har selvsagt nær sammenheng med sykehusbudsjettet og de stillinger dette gir rom for. Vi må i denne sammenheng også nevne at det er meget vanskelig å få arbeid i Lillehammer-distriktet.

b) Nedleggelsen kom på et tidspunkt da pasientene ikke hadde en alternativ behandlingsinstitusjon.

c) Ledelsen for det nåværende fylkessykehuset har gått inn for nedleggelsen av klinikken, samtidig som personalet ved sykehuset ikke har blitt rådspurt og informert om dette. Det har ved flere senere anledninger vist seg at sykehuspersonalet sterkt har tatt avstand m.h.t. nedleggelsen og at beslutningene har foregått over hodet på dem. Det er trass alt dette personalet som på lengre sikt får økt arbeidspress i og med nedleggelsen.

d) Saken om Røde Kors-Klinikken avslører hvor elendig kontakten er mellom de som planlegger utbygging av helsevesenet og avgjør beslutningsprosessen og de som til daglig stiller med den primære helsetjeneste.

e) I Stortingsmelding nr.9 1974 står det så lovende om betydningen av at pasientene behandles på det laveste trinn i helsevesenet hvor fullgod behandling gis, i nærheten av hjem og eget miljø og ikke på gigantsykehus. Tvert imot opplever en altså at Oppland fylke ikke bare neglisjerer personale og pasienters ønsker og behov, men faktisk nedlegger en allerede eksisterende klinikk og anmoder leger om flytting av klinikkens pasienter til fylkets sentralsykehus som i realiteten ikke kan ta imot flere pasienter enn de som alt står på venteliste og de som trenger øyeblikkelig hjelp.

Korrespondent/Lillehammer.

Kapitalismens tilbud... Forts. fra side 1

Kapitalen som lever av å suge mer arbeid ut av arbeiderklassen i alle land, har etter en enorm 25-årig høykonjunktur kommet til et punkt i sin ekspansjon hvor den er tvunget til å bremseakkumulasjonen fordi den ikke svarer seg lenger. Utbyttingsraten og kostnadene til maskiner og råstoffer står ikke lenger i et slikt forhold til hverandre at ytterligere akkumulasjon også vil øke den totale merverdimassen.

Følgelig:

Stans i investeringene, synkende etterspørsel etter produksjonsmidler, tungindustrien tvinges til å produsere for halv maskin, arbeiderne kastes ut av fabrikkene - dermed synkende etterspørsel etter konsumvarer og de samme ringvirkninger gjør seg gjeldene også for denne sektoren.

Konsekvensene av denne sammentrek-

ningsmekanismen viser seg idag for åpen sene i alle ledende kapitalistiske land. En arbeidsløshet er i ferd med å utvikle seg i vesten som en etter hvert begynner å ane bare kan sammenlikne seg med verdenskrisen fra 1929.

I USA er hæren av arbeidsløse kommet opp i ca. 8 millioner. Bare i løpet av den første uka av 1975 økte den med 144 000, en økning som en må tilbake til den verste tida i begynnelsen av 30-årene for å finne maken til, England venter en arbeidsløshet på minst 1 million i løpet av vinteren. Med stans i produksjonen i Volkswagen Werke vil antallet i Tyskland bli enda høyere, samtidig som arbeidsuka gjennomgående forkortes for de fleste ansatte, slik at den reelle arbeidsløshet blir ytterligere forøket.

LES OGSÅ

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

Også de mindre ledd i den kapitalistiske verdenssammenhengen får merke krisa. I Danmark går idag 14,5 % av arbeiderklassen uten arbeid - en andel som er ventet å øke utover vinteren.

Kapitalen må gjennom en slik "rensesprosess" som vi idag kan se skjer i de nevnte land. Akkumulasjonsudelig kapital må legges brakk, millionhærer av arbeidere må kastes på gata for å presse ned prisen på arbeidskraften for igjen å skape kapitalistisk gunstige akkumulasjonsbetingelser.

Denne kapitalens "renselsesfest" er på samme tid arbeiderklassens martyrium. I alle kriseredne land vil arbeiderklassen stå overfor det bestående samfunn som med alle midler vil søke å knekke dens kampkraft, gjøre den myk og føyelig for igjen å føre den inn i produksjonshallene på akkumulasjonsstimulerende vis.

I mellomkrigstida ble denne tragedien utspilt på verdenshistoriens scene med borgerskapet skjult bak kulissene og et hyklerisk sosialdemokrati og et hysterisk småborgerskap som hovedaktører i den politiske kamp som førte fram til det sønderrevne borgerlige samfunns stabilisering og konsolidering.

Idag hvor det borgerlige samfunn igjen har bragt alle sine indre motsigelser fram i dagen, dukker også de samme politiske tendenser fram i rampelyset.

Den rasistiske hetsen mot Europas 10 millioner fremmedarbeidere får god næring i den elendighet kapitalen påfører arbeiderklassen i form av arbeidsløsheten. Bak kravet om å rense de respektive lands arbeiderklasser for utlendinger lurer hakekorset og hanemarsjen.

Fascisme og borgerlig nasjonalisme får sin reaksjonære svanesang også ut fra en annen side ved kapitalens krise i det imperialistiske stadium.

Sammenbruddet i verdenshandelen og de internasjonale organisasjoner som møysommelig er bygget opp for å overvåke og regulere det innbyrdes samkvem mellom de kapitalistiske nasjonene, river på samme tid over de kanaler hvor kapitalens økonomiske ekspansjonstrang normalt får luft.

I samme øyeblikk dette skjer, kan ikke nasjonalstatene som danner leddene i den imperialistiske kjeden, lenger sikre kapitalen livsrom i form av råstoffer og avsetningsmarkeder ved hjelp av varebørsene og verdensvalutasystemet. Samtidig står kapitalen i ferd med å forvandle verdensmarkedets høyt besungne harmoni til et inferno av en imperialistisk krig.

Mindre frastøtende men ikke mindre ødeleggende for arbeiderklassens selvstendige orientering, er den reprise sosialdemokratiet i dagens situasjon gjør av hele sitt klasseforsonlige og reformistiske register. "Næringslivet vet ikke sitt eget beste", seis det, "bare ved å øke sysselsettingen og arbeidslønna kan etterspørselen komme

opp til et nivå akseptabelt for kapitalen". Bare kapitalen viser forståelse for arbeidets interesser skal nok arbeidet vite å fungere til kapitalens beste. Sosialdemokratiet i alle aktuelle land synger den samme visa for arbeiderklassen: "Vis modrasjon i lønnskravene - tenk på nasjonens beste". En slik klasseforenende politikk kan bare fungere på kapitalens premisser og i dens interesse.

Det finnes ikke noen felles interesse mellom kapital og arbeiderklasse. Det borgerlige samfunn kan ikke løse sine motsigelser til arbeiderklassens beste. Bare arbeiderklassens selvstendige kamp mot hele det kapitalistiske åket uten hensyn til næringslivets inntjeningssevne vil kunne styrke arbeiderklassen og danne betingelsene for det endelige oppgjør med hele det borgerlige samfunnet.

En strategi som idag satser på å kjøre fram arbeiderklassens krav og interesser gjennom stat og parlament vil nødvendigvis vendes til sin motsetning, bli

et våpen som er egnet til å integrere klassen i det bestående samfunn. Denne aktive statsstrategien som i sin tid ble fulgt av sosialdemokratiene, er i de europeiske land stort sett blitt forlatt i takt med at sosialdemokratiet mer og mer åpenbart avslørte seg for arbeiderklassen som en integrert del av det bestående. Denne posisjonen, idag nølende forlatt av den falmende røde rosetten, inntas imidlertid mer og mer markskrikerisk av de venstre-sosialdemokratiske bevegelsene som har maøvrert seg inn i parlament og fagforeningsbyråkrati i de Vest-Europeiske land.

Det er ingen spesiell grunn til å tro at disse bevegelsene vil danne grunnlaget for en ny sosialdemokratisk æra, men bare en styrkelse av arbeiderklassens kommunistiske ledelse kan danne en garanti mot en farseaktig gjentakelse av historien. Kapitalen fordrer idag en umiddelbar nedpressing av arbeiderklassens livsbetingelser også i de tradisjonelle sosialdemokratiske land og kan derfor betjene seg av partier og politiske bevegelser som åpent brenner borgerskapets bumerke inn på sine faner. Dette stiller et desto større krav til de kommunistiske bevegelser slik at de, om de idag enda er små i antall og innehar liten organisatorisk styrke, avslører illusjonspolitikken til disse revisjonistiske partiene overfor arbeidermassene og makter åpent å sette den revolusjonære kamp for proletariats diktatur som perspektiv i kampen mot kapitalens elendighet, arbeidsløshet og dyrtid.

J.S.

NASJONALISME MED KUNSTPRYD

I januar måned demonstrerte representanter for omtrent alle landets kunstnerorganisasjoner på Løvebakken. Av parolene merket vi oss blandt annet det følgende kravet til staten: "Økt bruk av norsk musikk - arbeidsoppgaver for norske musikere!" Så lenge det her ikke er tale om musikk generelt og musikere generelt, er det bare mulig å tolke kravet på én måte, nemlig som et forlangende om prioritering av norsk musikk og norske musikere på bekostning av "utenlandsk(e)" musikk og musikere. Og den logiske konsekvens er da at kunstnerne i hvert enkelt land skal kreve av "sin" nasjonalstat at den prioriterer "nasjonal" kunst. For hvordan vil vedkommende

Forts. neste side

Fra demonstrasjonen på Løvebakken fredag 10. 1. 75.

"Klassekamp" i FN

Reaksjonen raser mot den 29. sesjonen i FN. "Verdensorganisasjonens hittil mest uverdige". Sannheten er vel heller den stikk motsatte, at det har vært den mest verdige, i hvert fall på meget lenge. Æren for det tilfaller Algeriets utenriksminister Boutflika, som var forsamlingens president under den 29. sesjonen. Han blir av en tenner-skjærende opposisjon med rette betegnet som "utvilsomt den mest politisk beviste president FN noensinne har hatt" og har - ifølge samme - "misbrukt" dette

verv til å fremme den 3dje verdens interesser. Som denne den 3dje verdens ubestridte leder, var det for ham en naturlig, en selvfølgelig, ting. Ifølge opposisjonen skulle han derimot pent ha iaktatt "absolutt nøytralitet". Formodentlig for å følge USAs gode eksempel. De Forenede Stater har vel aldri forsøkt å mele sin egen kake så lenge de var så å si enerådende i forsamlingen, takket være det faktum at FN-foramlinga befinner seg på USAs territorium og denne yter det største pengebidrag til dens virksomhet, selvsagt helt uegennyttig. Nå er USA fornærmet over plutselig å befinne seg under "et flertalls-tyranni" av u-land og overveier å nekte å betale, eller i hvert fall redusere sitt bidrag, eventuelt melde seg ut. Boutflika, fnyser opposisjonen videre,

"så til at alle den 3dje verdens ønsker" blei oppfylte. Nei, ikke alle, viste det seg, for Algeriets forslag om at Lon Nol's forræder-regjerings delegasjon skulle erstattes av en utnevnt av Sihanouk, blei forkasta "takket være fremragende statsmannskap utøvet av Thailands unge FN- og Washington-ambassadør" triumferer reaksjonen. Her led altså Boutflika nederlag, men han "høstet mange triumfer som FN langt fra er tjent med", forlyder det fra samme hold.

"Skandalene" som Boutflika er skyld i er at Sør-Afrika er fratatt retten til å delta i hovedforsamlingen, og ikke uten grunn: Det har konsekvent nektet å adlyde FNs påbud om å oppgi mandatet over det tidligere tyske koloniområdet Sørvest-Afrika (Namibia), eksklusjonen av Israel fra Unesco er ikke mindre berettiget ettersom Unesco forutsetter anvendelse av åndelige midler og Israel foretrekker de voldelige. At Yasser Arafat ved sin opptreden i FN blei hyllet av hele forsamlingen som reiste seg i begeistring, er også et avgjørende tegn på nye og bedre tider. Forsamlingen fikk da vite at den tok feil da den i 1947 disponerte over noe som ikke tilhørte den og at han - Arafat - på vegne

av palestinerne nektet å godta beslutningen for 27 år siden om å opprette staten Israel. I stedet skal det gamle Palestina opprettes igjen, et Palestina som er åpent for alle, jøder, kristne og muselmenn uten noen som helst diskriminering. Arafat forpliktet seg til og med høytidelig til å ta imot alle de jøder som nå lever i Palestina, og ikke bare dem som levde der før den sionistiske innvandringa.

musikk", som forekom i et tog på 1. mai (arbeiderklassens internasjonale kampdag!) i fjor. Vi minner også om den hets mot fremmedarbeidere som drives også fra et visst "sosialistisk" hold, og som er et naturlig resultat av den nasjonalistiske tankegangen.

Det er mulig - men ikke sikkert - at de fleste kunstnere har et forhold til produksjonsmidlene som ligger nært opptil småborgerskapets. Men nettopp innen kunstneres krets skulle betingelsene i høy grad ligge til rette for at en kan rette blikket ut over sin egen umiddelbare arbeidssituasjon og på en rasjonell måte overbevise seg om nødvendigheten av en proletarisk internasjonalisme - en internasjonalisme som er uforenlig med ethvert knefall for spontaniteten i den økonomiske kampen, uansett hvilke samfunnslag det dreier seg om.

J.S.

Nasjonalisme...

Forts. fra side 15

kunstnerorganisasjoner ellers forsvare at utenlandske kunstnere som materielt er like dårlig stilt som sine norske kolleger, skal gå glipp av arbeidsoppdrag i Norge, til fordel for særnorske prosjekter? De kan ikke forsvare sitt standpunkt på annen måte enn ved å si at de utelukkende utlendingene skal kompensere sitt tap ved i utgangspunktet å stille krav om tilsvarende "nasjonale" arbeidsoppgaver hjemme hos seg selv.

Dermed står det klart hvilken forkastelig nasjonalisme som ligger i forlengelsen av slike "kunstnerkrav". Kunsten skal oppstykket i hvert sitt nasjonale hundehus. Som alle andre reaksjonære målsettinger er dette i realiteten uoppnåelig. Kunsten er i dag nødvendigvis internasjonal, akkurat som borgerskapet og proletariatet er internasjonale klasser; en kunst som fungerer til fordel for proletariatet, er derfor pr. definisjon alltid en internasjonal kunst. Dette må aksepteres av de progressive elementene i kunstnerorganisasjonene. En "nasjonal" linje i kunstpolitikken tjener bare småborgerskapets interesse i å "dreie historiens hjul tilbake". Den vil også tjene som en kulturell overbygning for den småborgerlige sosialismen, hvis tradisjonelle oppgave er å erstatte marxismen i arbeiderbevegelsen med nasjonalismen.

I denne forbindelse minner vi om den rabiante parolen "Fram for nordisk

LES OGSÅ

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

ARBEIDER REVY

Nr. 2 1975

Vår hovedperson har åpenlyst lånt med seg en plakate inn på fabrikk. Dette har provosert vaktene sterkt, og det som videre har skjedd, har forårsaket røre blant arbeiderne. Nå er man i ferd med å danne et demonstrasjonstog inne på fabrikk....

Og alle arbeidera sto omkring og glante på meg, og jeg sa til dem: Er dere klar over at dere er no'n jævla tufser alle sammen, slaver er det dere er, slaver og ikke no' anna enn slaver. Er dere ikke klar over at det som skal til er å gi dissa vaktbikkjene her en herlig omgang, dissa fordømte fascistene. Hva faen er det de innbiller seg de er dissa krypdyra, det vi bør gjøre nå er å gi blanke faen i det de sier og gjøre det vi vil, det det minner om her inne er jo den reine militærtjenesten. Utafor fabrikk må vi betale hvis vi går inn på en bar, vi må betale på trikken, vi må betale der vi bor, vi må ut med penger overalt. Og her inne vil de til og med kommandere oss. For no'n stakkars penger som ikke strekker til på noen som helst måte, for det at vi har en jobb som tar knekken på oss. Men er vi blitt aldeles skjøre alle mann da? Dette livet vi lever her er jo bare rævva, de som sitter i fengsel

er forsyne meg friere enn oss. Vi er lenka til dissa jævla maskinene sånn at vi ikke kan bevege oss to skritt uten å ha tidtagera i hæla. Det eneste som mangler her er pisen.

Men jeg begynte å jobbe enda så motvillig jeg gjorde det, for jeg hadde bare lyst til å demonstrere. Jeg var fast bestemt på å foreta meg ett eller anna, for å fortsetta sånn det orka jeg ikke tanken på. Mens jeg sto der så hører jeg langt borte fra no'n karer som brøler et eller anna. Karosseriverkstene er noen svære haller, de er så digre at en ikke kan se fra den ene til den andre enden, og det er en veldig larm der inne sånn at det ikke er mulig å høre det når en mann snakker på vanlig måte. Når arbeidera skal si no' til hverandre så må de brøle. Nå hørte jeg no' bråk og tenkte med meg sjøl: Det må være gutta som har satt i gang demonstrasjon! Det var umulig å finne ut hvor lyden kom fra, og jeg kunne ikke se no' heller. Jeg stikker av fra plassen min og flyr tvers over alle samlebanda, jeg tok snarveien over samlebanda og kommer fram dit gutta er. Jeg kommer meg dit jeg og og setter i med å brøle sammen med de andre. Men det vi brølte var de merkeligste ting som

ikke hadde det aller minste med saken å gjøre, sånt som: Mao Tse Tung, Ho Chi Min, Arbeidermakt. Og andre ting som ikke hadde no' som helst med fabrikk å gjøre, men som vi fryda oss over å stå der og brøle.

Sånt som heia Gigi Riva, heia Cagliari, heia alle kåte jenter, brølte vi. Vi følte trang til å brøle ut alt sånt som ikke hadde no' med Fiat å gjøre i det hele tatt, nettopp på grunn av alt det derre som vi måtte gjøre der på fabrikk. Derfor ropte og skreik alle dissa folka som ikke hadde peiling på hvem Ho Chi Min og Mao var nettopp sånt som Ho Chi Min og Mao. På grunn av at det ikke hadde no' med Fiat å gjøre i det hele tatt ropte vi nettopp alt det derre. Og så begynte vi å samle oss til demonstrasjonstog, det var omtrent en åtti arbeider av oss som var med. Etterhvert som toget gikk framover mellom samlebanda blei det stadig lengre. Da vi kom fram til en plass der det hang no'n plakater, så reiv vi ned plakatene og skreiv med kritt: Kamerater, gå bort fra samlebanda, plassen deres er her sammen med oss. På en annen plakat skreiv vi: Arbeidermakt. Og på enda en: Spyttlikkera jobber og arbeidera kjemper for arbeidersaka. Og så gikk vi videre og bar med oss dissa plakatene.

Toget blei lengre og lengre og da kom fagforeningsfolka. Det var første gang jeg for min del så fagforeningsfolka inne på Fiat. Og fagforeningsfolka legger i vei: Kamerater, vi må ikke få i stand noen tvist nå. Til høsten går vi til kamp sammen med hele arbeiderklassen, vi skal gå til samla kamp med alle de andre jern- og metallarbeiderne. Å framskynde tvisten vil si å svekke saken, hvis vi tar opp kampen nå, hva skal vi da foreta oss i oktober?

Fagforeningsfolka begynner å samle seg i grupper for å tenke over saken, for å splitte oss, for å bryte demonstrasjonstog. Da lager omtrent en tjue mann av oss et nytt tog og får med oss andre arbeidere. På to timer klarer vi å få blokkert alle samlebanda. Nettopp da kommer sjefen for karosseriavdelingen, han derre obersten. Vi var i verkstedavdeling nummer 54 nå, men alle samlebanda var stansa for vi hadde vært rundt og fått dem til å legge ned arbeidet i de andre verkstedavdelingene i karosserihallen og. Der kommer obersten mot oss, og etterhvert som han nærmer seg så blir det en åpning i flokken av arbeidere, alle skyndte seg bort til arbeidsplassen sin igjen. Det var bare omtrent femten mann av oss som blei stående igjen med plakatene i henda. Da bestemmer jeg meg for at nå er tida inne til å setta seg opp imot'n en gang for alle, for gjør vi det ikke nå så driter vi oss fullstendig ut.

Han nærmer seg og jeg går imøte me'n med plakaten rett imot øya på'n. Jeg planter plakaten omtrent en halv meter fra nesa på'n og han leser det som står der. Jeg husker ikke hva for en plakat det var jeg, hva det var som sto på'n, men det ga jeg jamt blaffen i. Det eneste jeg var interessert i var at han skulle dra til hælvet. Det eneste som satt i hue på meg var å få'n te' å begripe at med oss kom'n ingen vei. Han ser at jeg ikke rikker meg av flekken, men sto der planta rett foran nesa på'n, og så sier'n: Men hva er disse plakatene for noe da? Er det reklameplakater for grønnsaker? Er det grønnsakmarked her? Nei, sier jeg, det er protestplakater mot arbeidsgivera, det er derfor

VI VIL HA ALT!

Den boka vi presenterer her, henter sitt stoff fra de voldssomme arbeiderkampene i og omkring Fiat-fabrikkene i Torino i Italia i 1969. Boka har sin tittel etter oppstandenes mest berømte slagord: Vi vil ha alt! Siden dengang har boka blitt utbredt - og brukt politisk blant arbeidere i hele Italia.

Bokas hovedperson forsøker i begynnelsen av boka å livnære seg under nok så karrige forhold i Syd-Italia, men må bryte opp og dra nordover sammen med adskillige tusen andre. Her flakker han utilpasset om fra en jobb til en annen inntil han havner hos Fiat. I vårt utdrag møter vi ham i de første spontane konfrontasjoner med fabrikkledelsen.

Formelt er boka en sammenhengende enetale: Utviklingen fra småborger til proletar gjengis i et språk som utvides og differensieres i samsvar med den erfaringsbakgrunn hovedpersonen oppnår. Det begrensede og i en viss forstand apolitiske i den småborgerlige bevissthet avløses av en bevissthet som omfatter et større antall livsområder. Samtidig trenger den dypere inn i disse og registrerer langsomt hvordan motsetningen mellom arbeid og kapital lur under de fleste situasjoner han kommer opp i. Slik markeres en slumrende politisk bevissthet om den kapitalistiske totalsammenheng.

Dette skjer i et sterkt og pågående språk som får et nesten kroppslig nær-

vær gjennom montasjen. Dette språket hos hovedpersonen vitner om vilje og lengsel etter å avsløre og skjære gjennom det samfunn som omgir ham. Og språket skulle kunne uttrykke den proletære klassebevisstheten i samme grad som dette realiseres.

Dessverre lykkes dette bare delvis. I bokas annen del utvikles riktignok det spontane klassehat hos hovedpersonen seg til en noe mer politisk fundert klassekamp. Imidlertid er denne utvikling politisk begrenset til en slags syndikalisme. Språklig er annen del tilsvarende lite grensesprengende og når ikke utover løpesedlenes språklige horisont.

Første del av boka til Balestrini legger opp til en annen del som med språket som medium skulle vise hvordan hovedpersonen - og dermed hele arbeiderklassen når fram til politisk bevissthet om seg selv. Til dette trengs en formidling som ikke er tilstede i boka og som ikke er tilstede i Torino-69. Bokas "jeg" - historiens "vi" vil ha alt, men fikk ikke alt. Det ble ingen revolusjon i Italia!

Første del av boka legemliggjør det spontane moment i klassekampen og ale ne dette er en litterær bragd. Men dette moment må formidles politisk i klassekampen og språklig-politisk i en bok som ønsker å ha politisk relevans!

vi har lagd plakatene. Da går'n bort til ei gruppe arbeidere for å diskutere saken, han, ingeniør'n, sjefen for karosseriavdelingen, sammen med arbeidere gir'n seg til å diskutere saken. Rundt ingeniør'n sto det en fem hundre mann som nikka og sa ja hele tida. Han snakka og arbeidere nikka og sa ja. De andre diskusjonsgruppene var det fagforeningsfolka som utgjorde sammen med arbeidere ved de andre samlebånd i karosseriavdelingen, og vi var blitt redusert til ei lita gruppe på femten mann, isolert fra alle de andre.

Da sa jeg: Kamerater, nå er vi nødt til å foreta oss no', for ellers blir vi helt isolert, det kommer til å ende med at de andre ber oss dra pokker i vold. Vi er nødt til å foreta oss no' der ingeniør'n står og legger ut, for der kan vi få halt i land den største fisken. Hvis vi greier å få ingeniør'n te' å drite seg ut overfor arbeidere så vinner vi igjen det terrenget vi har tapt. Hvis vi greier å knekke den kapitalistiske meglinga som foregår borte i den diskusjonsgruppa så er alt i orden, da er det vi som har seira i dag. Vi går nærmere, ingeniør'n sto der og snakka og så bryter jeg inn: Kan jeg få delta i diskusjon' og? Og han svarer: Vær så god, bare legg frem det De har å si, hva er det De har på hjertet? Det var bare én ting jeg ville spørre om: Hvor mye er det De får i produksjonspremie? Det vedkommer Dem ikke, kommer det fra ingeniør'n.

Joda, jeg er tvert imot veldig opptatt av det. Jeg er temmelig interessert i å få greie på det, for i produksjonspremie så får vi arbeidere toppen ... jeg veit faktisk ikke hvor mye jeg får sjøl. Jeg leser aldri det som står utpå lønnskonsolutt, grunnlønna, akkorden, de forskjellige tillegg og alt det derre. Jeg tar imot penga uten å lesa det som står utpå konsolutt, for det er ikke konsolutt jeg er interessert i, det er de penga som er inni. Men vi får temme-

lig sikkert ikke mere enn toppen fem, seks eller sju prosent. Og De derimot, hvor mye er det De får? Det har De ingen ting med. I forhold til de få prosentene som vi arbeidere får, fortsetter jeg, så får dere en produksjonspremie som beløper seg til millioner av lire, regna ut etter den årlige produksjon' av biler som vi arbeidere produserer. Det er derfor dere vil ha oss til å produsere mere og mere. Men for oss er jobben og pengesummen bestandig den samme. Er det sant det jeg sier eller er det ikke sånn det er?

Jeg tror at den tiden De fortsatt er ansatt hos Fiat vil bli av temmelig kort varighet, kommer det fra obersten. Det er kommet meg for øre at en av portvaktene er blitt slått ned. Hvis jeg oppdager hvem det er som har gjort dette, skal han få betale det dyrt. De trenger ikke å gå så veldig langt for å finne'n, sier jeg, gjetteleik har jeg aldri vært no' særlig begeistra for. Jeg er klar over at De kommer te' å la meg få betale det dyrt, men det gir jeg faen i. Det var jeg som dro te' den fyren der ute og ikveld kommer jeg te' å svinge opp med enda en fyr. Obersten lukter juling nå og stikker plutselig av i en fart fra der vi står midt imellom alle arbeidere.

Han stikker av, og idet han forsvinner så setter arbeidere i alle på en gang: fyuuuuuuuuu, et eneste brøl, og alle klapper i henda: Du er litt av en kar gitt, skal si du fikk'n te' å drite seg ut, han derre der er en ekte drittsekk, sannelig prøvde'n å ta oss ved nesa aile sammen. Ålreit, ålreit, sier jeg. Så er vi ferdig med denna saken her, men nå må vi se å få istand demonstrasjonstoget. Vi skal få istand et leven uten like, vi skal gjøre kål på alt som fins her inne. Og så gir vi oss te' å sparke på pakkassene for å få te' mest mulig bråk, det er en mørk og dyster lyd vi får fram, det ligger en mørk trusel i denna lyden, bombombombom, i to timer holder vi på med bråket. Innimellom samler vi oss, noen ganger nord for samlebånd og noen ganger sør for samlebånd. Vi går i siksak mellom samlebånd og gauler i kor: Flere penger mindre arbeid. Eller: Vi vil ha alt. Vi gikk oppover og nedover langs samlebånd og samla oss i grupper innimellom.

..... Jeg når igjen kameratene mine og sier: Gutter, nå har de tenkt å få tak i meg for å anmelde meg. De kommer te' å snappe meg opp ved utgangen og så putter de et stkke jern i lomma på meg og ringer te' polti' og anmelder meg som en annen tjuv, det er det de pønser på.

Da kommer en av vaktene mot meg, det var vel han som skulle lede aksjon', og så sier'n: Du, nei, De, sier'n, for på Fiat sier de bestandig De te' oss, De må bli med inn her. Hvem, jeg? Og åffer ska' nettopp jeg bli med Dere da? Kom nå her. Nei, jeg vil ikke. Kom nå her. Nei, jeg vil ikke, hva er det du vil meg? Hva er nå dette for noe da, er De aldri blitt visitert før? Joda, men det er bare det at jeg ikke har lyst akkurat i kveld, og så har jeg ikke mappe med meg engang, jeg er i bare skjorta og undertrøya. Jeg drar det opp sånn at jeg viser fram den bare overkroppen min. Og så har jeg bukser på meg og det er alt, jeg har ikke no' anna med meg. Morn'a. Kom hit, brøler'n.

Han tar tak rundt nakken på meg, detta fordømte udyret av en vaktmann, og så drar'n meg med seg. I et kort glimt tenker jeg på åssen i all verda jeg skal komma meg unna. Jeg later som jeg lar meg dra av sted. Så slenger jeg det ene beinet ut foran beina på'n og dytter te'n me skuldra. Pang, der ligger'n i bakken som ei kuruke. Jeg langer ut et bein og gir'n et spark i balla. To av de andre vaktene kaster seg over meg. Den første holder meg fast neda fra og de to andre ligger oppå meg. Jeg sparker og slår vilt rundt meg og klarer å kaste av meg de to som lå oppå meg. Nå lå jeg oppå dem, jeg lå på tvers av begge to, men med hue ned for han som lå på bakken holdt meg fast, den jævel'n. Men nå kommer en av kameratene mine og drar i den armen som drittsekken holdt meg fast med som i ei skrustikke. Da klarer jeg å rive vekk armen hans og slite meg laus fra udyret. Og så stikker jeg. Da griper de tak i kameraten min, og han blei oppsagt fordi han hjalp meg.

Så sto jeg utafor. Jeg sto utafor midt inni en svær flokk med arbeidere og studenter. Alle kameratene sto foran porten og snakka om demonstrasjon' vår. Og de kameratene som sto der sa at det var te' pass til vaktmenna at jeg hadde dengt dem opp. Vi hadde kjempa hardt den dagen, og vi var alle sammen svært så fornøyde med det vi hadde fått i stand. Og så holdt vi streikemøte og alt sånt som hører med. Det var en mengde arbeidere som møtte opp ved baren, det var så mange at ikke alle kom inn. Og der blei jeg kjent med Emilio og Adriano og alle de andre gutta. Det var så mange av oss den kvelden at vi bestemte oss for å møtes på universitetet heretter. Og det var opptakten til de veldig demonstrasjonene ved Fiatfabrikken. Det var den 29.mai det begynte, en torsdag.

Nanni Balestrini

SANGEN OM HVA VI TRENGER

Alltid - når frakken vår er gått istykker
Kommer dere løpende og sier: Det kan ikke fortsette slik
Her trengs hjelp og vi må sette alle midler inn.
Og fulle av iver renner dere til sjefene.
Mens vi står frysende og venter
Og dere kommer tilbake og i triumf
Viser dere oss det dere har erobret for oss
En liten tøylapp.

Vel, her har vi en tøylapp
Men hvor er
Resten av frakken?

Alltid - når vi skriker av sult
Kommer dere løpende og sier: Det kan ikke fortsette slik
Her trengs hjelp og vi må sette alle midler inn.
Og fulle av iver renner dere til sjefene.
Mens vi står sultende og venter
Og dere kommer tilbake og i triumf
Viser dere hva dere har erobret for oss
En skarve skive brød.

Vel, her har vi en brødskive
Men hvor er
Resten av brødet?

Vi trenger ikke bare en tøylapp
Vi trenger en hel frakk
Vi trenger ikke bare en brødskive
Vi trenger selve brødet
Vi trenger ikke bare en arbeidsplass
Vi trenger hele fabriken
Og kullet og jernet og
Statsmakten!

Vel, dette er det vi trenger
Men hva
Er det dere byr oss?

Fra "Moren" av B. Brecht.